Guds øjesten

Peter Madsen

Indholdsfortegnelse.

Kapitel 1	Guds øjesten
Kapitel 2.	Landet
Kapitel 3.	Grænserne
Kapitel 4.	Arven går videre
Kapitel 5.	Guds plan og navnet Israel
Kapitel 6.	Nådens dage og hviledagen
Kapitel 7.	Årsagen til krigen i mellemøsten
Kapitel 8.	Løftet om Isak
Kapitel 9.	En advarsel til nationerne og deres ledere
Kapitel 10.	Hvad er semitisme?
Kapitel 11.	Hvad er zionisme?
Kapitel 12.	Kvinden og drengebarnet
Kapitel 13.	Dragens hoveder = Israels fjender
Kapitel 14.	Grunden til Guds vrede
Kapitel 15.	Israels andre fjender
Kapitel 16.	Gud udvælger det ringeste
Kapitel 17.	Guds kærlighed forandres ikke
Kapitel 18.	Hvem tilhører Jerusalem?
Kapitel 19.	Guds frelsesplan
Kapitel 20.	Vore holdninger

Indledning

Som kristen kan man ikke komme udenom Israel, og man finder hurtigt ud af, at Israel ikke er nogen almindelig nation, og at folket heller ikke er noget almindeligt folk. Er man missionær, præst eller lærer i kristendom, kommer man det endnu nærmere. Man finder ud af, at når man begynder at beskæftige sig med Israel, så er man inde på noget, som har med Gud at gøre. Det er da også, fordi Anne-Lise og jeg har arbejdet som missionærer i Afrika og besøgt mange andre lande, vi ikke kan komme udenom, at Israel er noget specielt. Jeg har også konstateret, at der, hvor jeg har været i udlandet og undervist på bibelskoler og ved seminarer, har været stor uvidenhed om Israel, dets oprindelse, dets forhold til andre nationer, og jødernes forhold til Gud, dvs. deres udvælgelse som Guds ejendomsfolk.
Jeg er derfor på opfordring fra mange gået i gang med at skrive om Israel og det, som følger med Israels situation på verdensarenaen i dag, for at så mange som muligt kan læse det og få en forståelse af den alvorlige tid, vi lever i.
Det er for os kristne nødvendigt, at vi har den rette holdning til Israel, og at vi ikke bare lader os vildlede af propaganda, eller hvad vi ser og hører i medierne. Vi må bygge vore holdninger på, hvad Guds ord siger om Israel og dets fremtid.
Jeg var i Tanzania under seksdageskrigen og var i et arbejde, som bestod i at bygge kirker i nye områder og i at undervise på skoler og i landsbyerne om Jesus Kristus, verdens frelser. Da seksdageskrigen brød ud, blev der i medierne slynget en masse propaganda ud i æteren, en propaganda, som ikke stemte overens med, hvad jeg underviste om ud fra Bibelen. Jeg blev klar over, at mange hjem i Tanzania havde en transistorradio, som gik hele dagen, og alle mennesker hørte på den måde al den information, der udgik fra CAIRO RADIO. Den gav i alle nyhedsudsendelser et meget negativt billede af Israel og beskyldte Israel for ting, jeg vidste ikke var sandt, samtidig med at de retfærdiggjorde sig selv. Alt dette forårsagede, at

jeg fik mange spørgsmål fra de kristne. Det blev derfor nødvendigt med undervisning som forklarede det hele ud fra Guds ord.
Nu, hvor vi er missionærer i Danmark, er der også mange her, der er i tvivl om, hvilke holdninger vi bør have til Israel, da medierne nu også her i vort eget land ofte giver misinformationer. Der er derfor mange, der har opfordret mig til at skrive det ned, jeg har oplevet omkring min undervisning angående Israel. Jeg håber, at det jeg her skriver, vil blive en hjælp til bedre at forstå, hvad det er, der sker i Mellemøsten i dag, så vi ikke får Guds dom ind over os selv og vor nation ved at have en fejl-holdning overfor jøderne, Guds udvalgte folk. Vi skal ikke uden videre godtage mediernes holdninger, der ofte er påvirket af antiisraelske kræfter, og ikke er objektive.
Vi ser på så mange andre måder, at medierne er et våben i krig, mere end det er et sandt oplysningsredskab.

I bibelen omtales Israel som Guds øjesten. Hvorfor er netop det lille land Israel og det lille folk, som bor der, Guds øjesten?
Guds eget ord giver os svar på dette, og det er vigtigt, at vi netop i vor tid er opmærksomme på, hvad Guds ord siger. Ellers kan vi meget let komme til at tage forkerte standpunkter angående Israel og få holdninger overfor Israel, så vi kommer til at bekæmpe Guds plan og vilje.
Gud har en plan og mening med alt, hvad Han gør. Jeg vil nu vise dig ud fra Guds ord, hvad Guds tanke og mening er med Israel og med alle andre folkeslag.

Israel er Guds øjesten. For at forstå, hvad det vil sige, må du først tænke på det menneskelige øje! Det er det mest ømfindtlige sted, der er på legemet. Det, jeg værner mest om, er min øjesten.
Jeg ved, at det er øjet, som gør det muligt for mig at se, og beskadiger jeg min øjesten, risikerer jeg at miste synet.
Fra Skaberens hånd er der mange sikkerhedsforanstaltninger for ikke

at beskadige øjet. Øjenbrynene forhindrer, at der kommer sved og snavs ned til øjet. Øjenvipperne hindrer ligeledes snavs og andre ting udefra i at komme ind i øjet. Øjenlågene bevæger sig op og ned med jævne mellemrum for at fordele øjenvædsken ud over øjet og holde det fugtigt. Tårekanalerne lader hele tiden en passende mængde tårevædske tilflyde øjet, så det holdes glat og fugtigt.
Studerer du øjets funktioner, som Gud så viseligt har skabt for at vi skulle kunne se, bliver du betaget af Guds storhed. Der er ingen tilfældigheder. I et naturligt øje ser du hele Guds store visdom og forunderlige skaberværk.
Kommer der noget udefra for at skade mit øje, reagerer jeg øjeblikkeligt for at beskytte og værne øjet.

På samme måde reagerer Gud, når nogen vil skade Hans øjesten, Israel. Gud har udvalgt det mest ynkværdige og mindste folk på jorden for at vise alle mennesker, hvem Han er.

Hvordan gik det til?
I 5. Mosebog 32: 8-14 står der en forklaring:
"Da Den Højeste gav folkene eje, satte skel mellem mennekenes børn, bestemte Han folkenes grænser efter tallet på Guds sønner. Men Herrens del blev Jakob, Israel Hans tilmålte lod.
Han fandt det i ørkenlandet, i ødemarken, blandt ørkenens hyl. Han værnede det med vågent øje og vogtede det som sin øjesten. Som ørnen, der purrer sin yngel ud og svæver over sine unger, løftede Han det på sit vingefang og bar det på sine vinger.
Herren var dets eneste fører, ingen fremmed gud var hos Ham. Han lod det færdes over landets høje, nærede det med markens frugter, lod det suge honning af klippen og olie af bjergets flint, surmælk fra køer, mælk fra småkvæg, dertil fedt fra lam og væddere, af tyre fra basan og bukke, og hvedens fedme tillige, og drueblod drak du, vin."

På trods af Israels lidenhed og usselhed, genstridighed og ringhed,

udvalgte Gud det. Han har taget dette folk til sig. Han værner det og arbejder med det for at få det dannet til det, Han selv havde tænkt sig.
Guds planer og vore planer er meget forskellige. Vi kan ikke forstå Guds planer, da de er langt højere og større end vore. Gud arbejder på at nå sin plan med sit folk, sin øjesten. Vi mennesker har let for at drage korte slutninger og vurdere udfra det, vi ser i øjeblikket. For Gud er alting evigt. Han ser alt i et evighedsperspektiv. Gud har et mål, der skal nåes, og han arbejder, til Han har nået sit mål. For Gud er een dag som tusind år, og tusind år som een dag.
Den eneste måde, hvorpå vi kan forstå Gud og Hans planer, er gennem Hans ord, bibelen, og ved at vi beder Guds Ånd, Helligånden, om at åbenbare Guds tanker og vilje for os.
Jeg vil derfor bede dig være stille i bøn, medens du læser denne bog. Læg dine egne meninger til side, mens du læser, og du vil få "sløret" draget til side, så du bedre kan se Guds mål og plan med Israel. Du vil også kunne forstå Gud usigelige kærlighed til alle andre folk på jorden.

Gud har lovet Israel at værne om det og bekæmpe dets fjender:
"Thi så siger Hærskarernes Herre, hvis herlighed sendte mig til folkene, der hærger eder: "Den, der rører eder, rører min øjesten."
Det ord skal vi huske. Når vi læser Israels historie i Det gamle Testamente, ser vi, at Gud gang på gang kæmpede imod Israels fjender. Når israelitterne adlød Guds røst, slog Gud deres fjender på flugt, selvom Israels hær altid var meget, meget mindre end fjendehærene. Det samme har vi set i vor tid, og det samme vil gentage sig i fremtiden. Gud bærer over med Israels fejltagelser for at bevise, at Han kan stride for sit folk og vinde over alle dets fjender.
I dag ser det håbløst ud for Israel. De er omringet af fjender på alle sider, hele verden vender sig imod dem, som det også er forudsagt i bibelen, at det ville ske. Nationerne kommer til at stå til regnskab

indfor den levende Gud angående deres forhold til Israel: For eller imod?

Vore holdninger er afgørende!

Som kristne enkeltpersoner og som et kristent land er det vigtigt, at vi har det rette forhold og de rette holdninger til Israel. Er Gud på Israels side, så må vi, der tror på Abrahams, Isaks og Jakobs Gud også være på Israels side. Som almindelige borgere i vort land kender vi kun forholdene i Mellemøsten udfra det, medierne fortæller os.

Som kristne må vi bedømme hele sagen udfra, hvad bibelen fortæller os. Vi kan ikke som kristne være antisemitiske, fordi vi ved udfra bibelen, at er vi det, så har vi Guds vrede og forbandelse over vore liv. Det ender ifølge Åbenbaringsbogen med Guds dom og straf.

Som kristne må vi huske, at vor Frelser og Herre, Jesus Kristus stammer fra jøderne og har de samme forfædre, som hele Israel har. Frelsen udgår fra jøderne. Når vi fornægter jøderne, fornægter vi vore egne rødder som kristne.

Lad os igen minde hinanden om, at Israel er Guds øjesten. Du værner din øjesten. Du værner dem, du har kær, som var det din egen øjesten. På samme måde vil Gud værne Israel fordi Han elsker det.

Guds ejendom

Israel kaldes også i bibelen for Guds ejendomsfolk. Fordi de tilhører Gud, har Gud lov til at handle med dem, som Han vil.

Gud opdrager dem, tugter dem og leder dem. Om nogen vil ødelægge Guds ejendom, så vil Gud ødelægge ham. Guds løfter til Israel er endnu ikke gået i opfyldelse, men Gud arbejder utrætteligt på, at det skal ske.

2. Mos. 19:

"Hvis I nu vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I være min

ejendom blandt alle folkene, thi mig hører hele jorden til. Og I skal blive et kongerige af præster og et helligt folk."

Går vi i rette med Gud angående disse ord, er vi inde på farligt område. Gud vinder og får sin ret ført frem som den klare dag!
Der er forskel på Israel og alle andre nationer. Gud elsker os alle, men Han vil bevise sin magt gennem det lille land Israel: 2. Mos. 9:29 Gud sendte plager over Ægypten, derved viste Han sin magt til at beskytte sit ejendomsfolk.

Salme 135:4. Hans ejendom.
"De er jo dit folk og din ejendom, som du førte ud ved din store kraft og din udstrakte arm
"Thi Herren udvalgte Jakob, Israel til sin ejendom."

5. Mos. 4:20.
"Men eder tog Herren og førte ud af smelteovnen, af Ægypten, for at I skulle være Hans ejendomsfolk, som I nu er."

Kapitel 1

Guds øjesten

I bibelen omtales Israel som Guds øjesten. Hvorfor er netop det lille land Israel og det lille folk, som bor der, Guds øjesten?
Guds eget ord giver os svar på dette, og det er vigtigt, at vi netop i vor tid er opmærksomme på, hvad Guds ord siger. Ellers kan vi meget let komme til at tage forkerte standpunkter angående Israel og få holdninger overfor Israel, så vi kommer til at bekæmpe Guds plan og vilje.
Gud har en plan og mening med alt, hvad Han gør. Jeg vil nu vise dig ud fra Guds ord, hvad jeg mener, Guds tanke og mening er med Israel og med alle andre folkeslag.

Israel er Guds øjesten. For at forstå, hvad det vil sige, må du først tænke på det menneskelige øje! Det er det mest ømfindtlige sted, der er på legemet. Det, jeg værner mest om, er min øjesten.
Jeg ved, at det er øjet, som gør det muligt for mig at se, og beskadiger jeg min øjesten, risikerer jeg at miste synet.
Fra Skaberens hånd er der mange sikkerhedsforanstaltninger for ikke at beskadige øjet. Øjenbrynene forhindrer, at der kommer sved og snavs ned til øjet. Øjenvipperne hindrer ligeledes snavs og andre ting udefra i at komme ind i øjet. Øjenlågene bevæger sig op og ned med jævne mellemrum for at fordele øjenvædsken ud over øjet og holde det fugtigt. Tårekanalerne lader hele tiden en passende mængde tårevædske tilflyde øjet, så det holdes glat og fugtigt.
Studerer du øjets funktioner, som Gud så viseligt har skabt, for at vi skulle kunne se, bliver du betaget af Guds storhed. Der er ingen tilfældigheder. I et naturligt øje ser du hele Guds store visdom og forunderlige skaberværk.
Kommer der noget udefra for at skade mit øje, reagerer jeg øjeblikkeligt for at beskytte og værne øjet.

På samme måde reagerer Gud, når nogen vil skade Hans øjesten, Israel. Gud har udvalgt det mest ynkværdige og mindste folk på jorden for at vise alle mennesker, hvem Han er.

Hvordan gik det til:

I 5. Mosebog 32:8-14 står der en forklaring:
"Da den Højeste gav folkene eje, satte skel mellem mennekenes børn, bestemte Han folkenes grænser efter tallet på Guds sønner.
Men Herrens del blev Jakob, Israel Hans tilmålte lod.
Han fandt det i ørkenlandet, i ødemarken, blandt ørkenens hyl.
Han værnede det med vågent øje og vogtede det som sin øjesten.
Som ørnen, der purrer sin yngel ud og svæver over sine unger, løftede Han det på sit vingefang og bar det på sine vinger.
Herren var dets eneste fører, ingen fremmed gud var hos Ham. Han lod det færdes over landets høje, nærede det med markens frugter, lod det suge honning af klippen og olie af bjergets flint, surmælk fra køer, mælk fra småkvæg, dertil fedt fra lam og væddere, af tyre fra basan og bukke, og hvedens fedme tillige, og drueblod drak du, vin."

På trods af Israels lidenhed og usselhed, genstridighed og ringhed, udvalgte Gud det. Han har taget dette folk til sig. Han værner det og arbejder med det for at få det dannet til det, Han selv havde tænkt sig.
Guds planer og vore planer er meget forskellige. Vi kan ikke forstå Guds planer, da de er langt højere og større end vore.
Gud arbejder på at nå sin plan med sit folk, sin øjesten. Vi mennesker har let ved at drage korte slutninger og vurdere ud fra det, vi ser i øjeblikket. For Gud er alting evigt. Han ser alt i et evighedsperspektiv. Han har et mål, der skal nåes, og han arbejder, til Han har nået sit mål. For Gud er een dag som tusind år, og tusind år som een dag.

Den eneste måde, hvorpå vi kan forstå Gud og Hans planer, er gennem Hans ord, bibelen, og ved at vi beder Guds Ånd, Helligånden, om at åbenbare Guds tanker og vilje for os.
Jeg vil derfor bede dig være stille i bøn, medens du læser denne bog. Læg dine egne meninger til side, mens du læser, og du vil få "sløret" draget til side, så du bedre kan se Guds mål og plan med Israel. Du vil også kunne forstå Guds usigelige kærlighed til alle andre folk på jorden.
Gud har lovet Israel at værne om det og bekæmpe dets fjender:

Zak. 2:12
"Thi så siger Hærskarernes Herre, hvis herlighed sendte mig til folkene, der hærger eder: "Den, der rører eder, rører min øjesten.".

Det ord skal vi huske. Når vi læser Israels historie i Det gamle Testamente, ser vi, at Gud gang på gang kæmpede imod Israels fjender. Når israelitterne adlød Guds røst, slog Gud deres fjender på flugt, selvom Israels hær altid var meget, meget mindre end fjendehærene. Det samme har vi set i vor tid, og det samme vil gentage sig i fremtiden. Gud bærer over med Israels fejltagelser for at bevise, at Han kan stride for sit folk og vinde over alle dets fjender.
I dag ser det håbløst ud for Israel. de er omringet af fjender på alle sider, hele verden vender sig imod dem, som det også er forudsagt i bibelen, at det ville ske. Nationerne kommer til at stå til regnskab indfor den levende Gud angående deres forhold til Israel: For eller imod?

Vore holdninger er afgørende!
Som kristne enkeltpersoner og som et kristent land er det vigtigt, at vi har det rette forhold og de rette holdninger til Israel. Er Gud på Israels side, så må vi, der tror på Abrahams, Isaks og Jakobs Gud også være på Israels side. Som almindelige borgere i vort land

kender vi kun forholdene i Mellemøsten ud fra det, medierne fortæller os. Som kristne må vi bedømme hele sagen ud fra, hvad bibelen fortæller os. Vi kan ikke som kristne være antisemitiske, fordi vi ved ud fra bibelen, at er vi det, så har vi Guds vrede og forbandelse over vore liv. Det ender ifølge Åbenbaringsbogen med Guds dom og straf.
Som kristne må vi huske, at vor Frelser og Herre, Jesus Kristus stammer fra jøderne og har de samme forfædre, som hele Israel har. Frelsen udgår fra jøderne. Når vi fornægter jøderne, fornægter vi vore egne rødder som kristne.
Lad os igen minde hinanden om, at Israel er Guds øjesten. Du værner din øjesten. Du værner dem, du har kær, som var det din egen øjesten. På samme måde vil Gud værne Israel, fordi Han elsker det.

Guds ejendomsfolk
Israel kaldes også i bibelen for Guds ejendomsfolk. Fordi de tilhører Gud, har Gud lov til at handle med dem, som Han vil.
Gud opdrager dem, tugter dem og leder dem. Om nogen vil ødelægge Guds ejendom, så vil Gud ødelægge ham. Guds løfter til Israel er endnu ikke gået i opfyldelse, men Gud arbejder utrætteligt på, at det skal ske:

2. Mos. 19:5
"Hvis I nu vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I være min ejendom blandt alle folkene, thi mig hører hele jorden til. Og I skal blive et kongerige af præster og et helligt folk."

Går vi i rette med Gud angående disse ord, er vi inde på farligt område. Gud vinder og får sin ret ført frem som den klare dag!

Der er forskel på Israel og alle andre nationer. Gud elsker os alle, men Han vil bevise sin magt gennem det lille land Israel, Hans

ejendom:

5. Mos. 9:29.
"De er jo dit folk og din ejendom, som du førte ud ved din store kraft og din udstrakte arm "
Salme 135:4.
Thi Herren udvalgte Jakob, Israel til sin ejendom."
5. Mos. 4:20.
"Men eder tog Herren og førte ud af smelteovnen, af Ægypten, for at I skulle være Hans ejendomsfolk, som I nu er."

Kapitel. 2.

LANDET

Mellemøsten har været der hele tiden, lige siden skabelsen. Det har ligget der og ventet på at blive brugt. Et stykke jord på kloden, som Gud har udset sig som et sted for det folk, Han ville udvælge. Landet har været gemt hen til tidens fylde kom, dvs. til det øjeblik, da Guds plan var udført så langt, at folket var der til at eje det.
Det var, da Gud kaldte Abram, at der skete noget, som vi kan have interesse af at vide i denne bog. Abram, som senere fik navneforandring til Abraham, kaldes Guds ven.
Han var den første, der troede Gud, hvor det blev regnet ham til retfærdighed, og han blev et forbillede på tro for både Israel og for de kristne. For at kunne forstå alt om Israels udvælgelse som Guds ejendomsfolk og Guds øjesten, må vi se på, hvad Gud sagde til Abram. Efter at de første mennesker, Gud skabte, havde været ulydige og syndet imod Gud, ville Gud udvælge et folk, som ville høre Hans røst og i tro gøre det, Han sagde, de skulle gøre.

Gud så lige ind i Abrams hjerte og så, at her var et menneske, som havde et oprigtigt hjerte, rene motiver og villighed til at gøre Guds vilje. Gud bød derfor Abram at forlade det land, Han boede i og give afkald på alt for at følge Guds stemme. Gud ville da lede Abram til et land, som Gud havde udvalgt som sit eget land, og der ville Gud have et folk, som var Hans folk. Vi læser om Abrams kaldelse i:

1. Mos. 12:1-3:
"Herren sagde til Abram:" Drag ud fra dit land, fra din slægt og din faders hus til det land, jeg vil vise dig; så vil jeg gøre dig til et stort folk, og jeg vil velsigne dig og gøre dit navn
stort, og vær en velsignelse! Jeg vil velsigne dem, der
velsigner dig, og forbande dem, der forbander dig; i dig skal alle

jordens slægter velsignes!".

Abram havde fået en befaling af Gud, og det var noget helt nyt, der lå foran ham. En befaling, der gik ud på:

1) Forlade sit fædreland uden at vide, hvor han skulle gå hen.
2) At han skulle gå ud fra sin slægt.
3) At han skulle gå ud fra sin faders hus.

Abram var villig til at følge Guds kald, lige meget hvad det så skulle koste. Abraham troede Gud, tog Gud på Hans ord, forlod sit land, sin slægt og sin faders hus. På grund af hans lydighed kom hans liv til at lykkes, og han blev et forbillede for os alle, både når det gælder lydighed imod Guds kald til det enkelte menneske, men også når det gælder at tro Guds ord.
Abraham var lydhør for Guds kalden, han var lydig, og han var troende. Han handlede på Guds ord uden at tvivle, selv om det var en meget svær situation for ham.

Derfor kendtes Gud ved Abram og kaldte ham for sin ven. Lydighed viser også os vejen til at blive ven med Gud.

Gud ville give Abram et nyt sted, et andet land, som skulle blive et fædreland for ham selv og hans efterkommere. Og Han ville give ham mere end et land. Han ville velsigne.
Gud gjorde en pagt med Abram, som vi skal lægge meget mærke til. Han sagde til Abram, at i ham skulle alle jordens slægter velsignes, både jøder og hedninger."Dem, der velsigner dig, vil jeg velsigne, og dem, der forbander dig, vil jeg forbande," sagde Gud til ham.
Gud ville gøre ham til et stort folk, så hans afkom kunne bebo landet og tage det i eje, og Han ville lade dette folk blive til en velsignelse for de andre nationer og folkeslag. Det, Gud forlanger, er lydighed, og Hans løfte er så:

"Jeg vil velsigne dig, og gøre dit navn stort, og vær en velsignelse!"

Når vi ser tilbage på Abrams liv, ser vi, hvordan han blev velsignet af Gud, men vi ser også, at
Abram havde megen omsorg for sin familie og for de folk, han havde i sit brød. Vi ser, hvordan han hjalp andre nationer, når de bad ham om hjælp. Han blev velsignet af Gud, og han bragte den velsignelse videre til andre.

1) Det første løfte var, at Gud ville velsigne Abram.
2) Det andet, at Gud ville gøre ham til en velsignelse for andre,
3) Det tredje, at Gud ville beskytte ham mod fjenderne.

Her er den første grund til, at vi ikke kan gøre med Abrams folk, som vi synes for godt.

Abram drog nu af sted og kom til det land, som Gud ville give ham, Kanaans land. Han drog igennem landet, og så åbenbarede Herren sig igen for ham. Også dette budskab fra Gud til Abram er vigtigt for os at huske:

1. Mos. 13:14-18:
" Dit afkom giver jeg dette land!"

Her ser vi, hvordan Gud regner. Det, som Han havde lovet Abram, var også løfter til Abrams afkom, hans efterkommere. Når Gud her giver løfterne til Abram, ser Gud i Abram hele slægten.

"Efter at Lot havde skilt sig fra Abram, sagde Herren til denne: "Løft dit blik og se dig om der, hvor du står, mod nord, mod syd, mod øst og mod vest; thi hele det land, du ser, vil jeg give dig og dit afkom til evig tid."

Gud åbenbarer sig for Abram og stadfæster sit løfte. Efter at Lot havde skilt sig fra Abram, åbenbarer Gud sig for ham og gentager sit løfte om landet, han skal få. Det var ikke Lot, der fik forjættelsen. Abram var måske i tvivl om, hvorvidt han nu havde gjort det rigtige ved at lade Lot vælge først. Eller han var måske ensom og trængte til en opmuntring fra Gud netop der. Han kan have været lidt usikker om fremtiden. Gud fortæller ham endnu engang om det store land, han skal få i eje.

Selv om Abram og Saraj ingen børn har på det tidspunkt, opmuntrer Gud dem til at gå videre i tro. Gud ville gøre deres afkom talrigt som stjernerne.

Kapitel 3

Grænserne

Det er spændende for os i dag at vide, hvor grænserne går til det land, Gud lovede Abraham. Det Israel, vi ser i dag, er ikke ret stort i forhold til det land, Gud lovede Abraham. Men Guds ord står fast. En dag vil det landområde, Gud lovede Abraham, komme til at tilhøre Israel. Vi ved ikke, hvornår eller hvordan dette skal komme til at ske, vi ved blot, det vil ske. Der vil sikkert komme til at bo andre folk og stammer sammen med jøderne i de store områder, Gud har lovet dem, men hele landet vil komme til at tilhøre Israel. Gud slutter en pagt med Abraham og fortæller ham, hvor stort landet bliver:

1. Mos. 15:18
"Dit afkom giver jeg dette land fra Ægyptens bæk til den store flod Eufratfloden". Derefter nævner Gud alle de folk, som bor i dette store landområde.

Det er interessant for os i dag at studere kortet over, hvor landegrænserne skal gå. Gud talte ved mange lejligheder senere til sine tjenere om grænserne. Lad os læse, hvad Gud sagde:

Grænsen mod nord:

1. **Libanon.**

5.Mos.11:24 "Hver plet jeres fodsål betræder, skal tilhøre eder; fra ørkenen til Libanon.
Jos.1:3-4 Ethvert sted jeres fod betræder, giver jeg eder, som jeg lovede Moses. Fra ørkenen til Libanon.

2. Hamat.

1. Kong.8:65 "Samtidig fejrede Salomon i syv dage højtiden for Herren vor Guds åsyn sammen med hele Israel, en vældig for-samling, (lige fra egnen ved Hamat og til ***Ægyptens bæk.)"***

II. Grænsen mod syd:

1. Kadesj-Barnea.

4. Mos,34:4." Så skal eders grænse dreje sønden om Akrabbimpas-set, nå til Zin og ende sønden for Kadesj-Barnea."
Jos.15:3" Og løber sønden om Akrabbimpasset, går videre til Zin, strækker sig opad sønden om Kadesj-Barnea og går derpå videre til Hezron."

Ezekiel 47:19." Sydgrænsen: fra Tamar og over Meribas vand ved Kadesj til bækken, ud til det store hav. Det er sydgrænsen."

2. Det røde hav. (ved Aqababugten eller Tiransundet)

2.Mos,23:31." Jeg vil lade dine landemærker nå fra det røde hav til filisternes hav, fra ørkenen til floden, thi jeg giver landets indbyggere i eders hånd, så du kan drive dem bort foran dig."

III. Grænsen mod vest:

1. Middelhavet (det store hav)

2. Mos.23:31. "Jeg vil lade dine landemærker gå fra Det røde hav til filisternes hav. Fra ørkenen til floden."
5. Mos. 11:24." Hver plet jeres fodsål betræder, skal tilhøre eder;

fra ørkenen til Libanon og fra den store flod Eufratfloden, til Havet i vest (Middelhavet) skal jeres Landemærker strække sig."

5. Mos 34:2." Hele Naftali, Efraims og Manasses land, hele Judas land indtil havet i vest."

Josua 1:4b." Og til det store hav i vest, skal eders landemærker gå."

Josua 13:3." Landet fra Sjihor østen for Ægypten."

IV. Grænsen mod øst:

1. Eufratfloden:

1. Mos,15:18 Til den store flod Eufratfloden.

Jos.1:4. Fra ørkenen og Libanon til den store flod, Eufratfloden.

Her overfor er de grænser, som Gud har sat for Israel.
Vi kan ikke forstå, hvordan disse grænser skal blive en realitet, men vi ved blot, at når Herren har sagt det, vil det komme til at ske fyldest. Han gør det lille Israel til en arena for hele verden, hvorpå vi kan se Hans magt og kraft. Gud strider for det folk, og en dag vil Han vise hele verden, at Israel er Hans folk. Gud har fortalt os alle om, at Israel er Hans ejendom, og at den, som rører Hans ejendom, vil blive til skamme. Når den dag kommer, hvor Israel er trængt af fjender på alle sider, og hvor der ikke er nogen anden udvej for Israel, end at Gud gør et under for at redde dem, vil Herren selv stige ned fra himlen og redde sit folk. Han vil tilintetgøre Israels fjender, så alle kan se Hans almagt. Gud står fast ved sit ord. Han gør det, Han har planlagt. Ingen kan gå i rette med den Almægtige. Israel vil på een dag se deres Gud og omvende sig til Ham uden forbehold.

Kapitel 4.

Arven går videre

Løfterne om de store landområder, som Abraham skulle få i eje, var ikke blot til Abraham, men også til hans søn Isak og hele den slægt, der efterfulgte Isak. Vi skal senere se på, hvorfor det netop var Isak, der skulle føre slægten videre, da det er dette spørgsmål, der har givet al den uro, der er i Mellemøsten i dag.
Men først vil vi se, hvordan Gud stod fast ved det løfte, Han gav Abraham og overførte disse løfter på Abrahams efterkommere:

Løfterne går videre til Isak.

Vi læser vi om, at der opstod hungersnød i landet, en anden end den forrige på Abrahams tid. Da begav Isak sig til filisterkongen Abimelek i Gerar. Men da åbenbarede Herren sig for Isak og sagde til ham:

1. Mosebog 26:1-4
"Drag ikke ned til Ægypten, men bliv i det land, jeg siger dig.
Bo som fremmed i det land, så vil jeg være med dig og velsigne dig. Thi dig og dit afkom vil jeg give alle disse lande og stadfæste den ed, jeg tilsvor din fader Abraham, og jeg vil gøre dit afkom talrigt som himmelens stjerner og give dit afkom alle disse lande, og i din sæd skal alle jordens slægter velsignes, fordi Abraham adlød mine ord og holdt sig
mine forskrifter efterrettelig, mine bud, anordninger og love." Så blev Isak boende i Gerar."

Guds løfter til Abraham står fast. Gud er trofast og retfærdig. Endnu i vore dage har Abrahams og Isaks afkom ikke fået hele det store område, Gud lovede dem, men når Guds time er inde, vil det ske.

For at der ikke skulle være nogen tvivl hos Isaks efterkommere, gentog Gud løfterne for Isaks søn Jakob.

Løfterne går videre til Jakob:

1.Mosebog 28:10-15.

"Så drog Jakob bort fra Be`ersjeba og vandrede ad Karan til. På sin vandring kom han til det hellige sted og overnattede der, da solen var gået ned. Og han tog en af stenene på stedet og brugte den som hovedgærde og lagde sig til hvile der. Da drømte han, og se, på jorden stod en stige, hvis top nåede til Himmelen, og se, Guds engle steg op og ned ad den. Og Herren stod foran ham og sagde:

"Jeg er Herren, din fader Abrahams og Isaks Gud! Det land, du hviler på, giver jeg dig og dit afkom. Dit afkom skal blive som jordens støv, og du skal brede dig mod vest og øst, mod nord og syd. Og i dig og i din sæd skal alle jordens slægter velsignes.

Se, jeg vil være med dig og vogte dig, hvor du end går, og føre dig tilbage til dette land, thi jeg vil ikke forlade dig, men opfylde alt, hvad jeg har lovet dig."

Det er helt klart igennem disse ord til Jakob, at Gud ikke har forandret sin plan. Velsignelserne, som var over Abraham, går videre til Isak og Jakob. Jakob var svigefuld og genstridig. men Gud førte ham gennem åndelige og legemlige kampe, som gjorde, at Jakobs hårde vilje blev brudt og underlagt Guds vilje.

Når Gud har en plan, arbejder Han med mennesker, indtil Han får gennemført sin plan. I dag er Israel også på mange måder hårde og genstridige, men Gud arbejder med sit folk. Han fører dem igennem mange hårde kriser, lige til Han har fået dem dertil, hvor Han kan herliggøre sit navn på dem.

Løfterne går videre til Moses:

4. Mosebog 34:4.
Gud taler til Moses om at fastsætte landegrænserne, og der bliver udtaget mænd, som skal udskille landet og dele det op mellem stammerne. Dette hverv gav Gud Moses, inden Israels folk var nået ind i det forjættede land, så for Moses var det en troshandling at dele landet op, så hver stamme fik sin del.

Gud giver de samme løfter til Moses, som Gud gav Abraham:

> *5. Mos. 34:4.*
> *"Og Herren sagde til ham:"Det er det land, jeg tilsvor Abraham, Isak og Jakob, da jeg sagde: Dit afkom vil jeg give det! Nu har jeg ladet dig skue ud over det med dine egne øjne, men du skal ikke drage derover."*

Det må have været en stor dag for Moses at se ind i det land, han vidste, Gud havde lovet hans forfædre. Men det må have været en meget stor sorg for ham, at han ikke selv fik lov at gå ind i landet. Vi ved, at det var ulydighed, der gjorde, at Moses ikke fik lov at gå derind. Selv om Moses havde ledet Guds udvalgte folk i mange år, og han havde modtaget store åbenbarelser fra Gud, han havde været sammen med Herren og fået de ti bud af Herren og gjort mange undere og tegn, så ville Gud alligevel ikke lade Moses komme ind i landet. Lydighed mod Guds ord var en betingelse. Dog ville Gud lade Moses se og forstå, at Hans løfte til Israels folk stod fast: En dag skulle de få landet i eje!

Løfterne går videre til Josua

> *Josuas bog, 1:1-4 læser vi:*

"Efter at Herrens tjener Moses var død, sagde Herren til Moses` medhjælper Josua, Nuns søn: "Min tjener Moses er død. Bryd nu op tillige med hele dette folk og gå over Jordan derhenne til det land, jeg vil give dem, israelitterne. Ethvert sted, e Moses. Fra ørkenen og Libanon til den store flod, Eufratfloden, hele hittitternes land, og til Det store Hav i vest skal eders landemærker nå."

Selv om Josua helt sikkert vidste, at Gud havde givet disse løfter til Abraham, Isak, Jakob og Moses, så stadfæstede Gud det alligevel for Josua, så han fik frimodighed til at gå ind i landet. Josua kunne måske have troet, at Gud havde fortrudt sit løfte, fordi Moses var ulydig mod Gud, så Josua behøvede en gentagelse af løftet. Gud stod fast ved sit løfte. Det er interessant at se, at selv om Gud havde lovet israelitterne landet, måtte de selv indtage det stykke for stykke. Gud sagde: "Ethvert sted, eders fod betræder, giver jeg til eder." De måtte gå i tro på Guds løfter og indtage landet. Der var mange fjender og mange kampe for hvert stykke land, de indtog, men Herren var med dem og hjalp dem at besejre modstanderne.

Efter Josuas tid går der lang tid, før vi igen hører, at Gud gentager løfterne om de store landområder til Israel. Men Gud har ikke glemt, hvad Han har lovet.

Løfterne går videre til Ezekiel:

Ezekiel fik mange syner og åbenbarelser fra Herren. I Ezekiels bog 47 får han en åbenbaring om tempelkilden, og fra vers 13 fortæller Gud Ezekiel, hvordan de landområder, Gud havde lovet Abraham, skal fordeles mellem Israels tolv stammer:

"Så siger den Herre Herren: Dette er den grænse, indenfor hvilken I skal udskifte landet imellem eder efter Israels tolv

stammer. Josef skal have to lodder. I skal alle
uden undtagelse tage det land i eje, som jeg med løftet hånd svor d
arvelod."

Gud viser her nøjagtig, hvor grænserne skal gå til Israels land. Det er interessant for os at vide, da disse profetier er givet nærmere vor tid. Gud viser, at Han husker, Han har løftet sin hånd og svoret, at Israel skulle få hele dette land i eje. Lad os igen se, hvor Gud har sat grænserne:

Nordgrænsen:(fra vers 15)

"Således skal landets nordgrænse være: fra Det store Hav i retning af Hetlon til det sted, hvor vejen går til Zedad, Hamat, Berota, Sibrajim, mellem Damaskus og Hamats områder, Hazar- Enon ved Haurans grænse. Grænsen går fra Det store Hav til Hazar-Enon, således at Damaskus` område ligger norden for ved siden af Hamar. Det er nordgrænsen."

Østgrænsen:(vers 18)

"fra Hazar- Enon mellem Hauran og Damaskus danner
Jordan grænse mellem Gilead og Israels land til havet i øst, hen ti

Sydgrænsen: (vers 19)

"Fra Tamar over Meribas vand ved Kadesj til bækken (Ægyptens bæk) ud til Det store Hav. Det er sydgrænsen."

Vestgrænsen: (vers 20)

"Det store Hav danner grænse til tværs over for det sted,

hvor vejen går til Hamat. Det er vestgrænsen."

I vers 21 gentager Gud:

> *"Dette land skal I udskifte iblandt eder efter Israels tolv stammer."*

Gud er her meget nøje og detaljeret i sin beskrivelse af grænserne, for at ingen skal være i tvivl.

Hvad så med de folk, der bor i disse landområder? Skal de udryddes?

Nej! Gud siger i vers 22- 23:

> *"I skal ved lodkastning udskifte det som arvelod mellem eder og de fremmede, som bor iblandt eder og der har avlet sønner og døtre. De skal være eder som indfødte israelitter og kaste lod med eder om arvelod blandt Israels stammer. I den stamme, hvor den fremmede bor, skal I give ham hans arvelod, lyder det fra den Herre, Herren."*

Ud fra disse vers kan vi se, at Israel skal komme til at eje store landområder, men det er Guds vilje, at Israel skal lade de andre folk, som bor i landet, have deres arvelod. Alle skal bo sammen i fred, og der skal være en deling, som alle må acceptere uden oprør. Det er den tid, vi snart står overfor i vor tid. Her er ikke tale om, at Israel skal udryddes, eller at andre folkeslag skal udryddes af landet, men der skal blive en fredelig løsning, så de folk, der bor i Mellemøsten, skal bo sammen i fred.

Kapitel 5

Guds plan og navnet Israel

For Gud er der ingen tilfældigheder. Gud har en plan. For at forstå Guds plan med Israel må vi se tilbage på Adam og Eva i Edens have. Gud havde skabt menneskene for at have en skabning, Han kunne elske, og som frivilligt ville elske og adlyde Ham. Gud havde et vidunderligt fællesskab med Adam og Eva i den skønne have inden syndefaldet.

Ulydighed mod Ordet

Gud havde talt til de to mennesker, Adam og Eva, i Edens have. Han havde givet dem retningslinjer for, hvad de måtte, og hvad de ikke måtte. Men de syndede imod Hans ord. Derfor blev de kastet ud af Edens have. Det læser vi om i 1. Mosebog 2 og 3. Allerede i kapitel 3 starter Guds genoprettelse af Hans forhold til menneskene. Han har ikke forkastet mennesket, men Han hader synden, ulydigheden. Derfor siger Han til slangen, som havde forført Adam og Eva, at der en dag skal blive genoprettelse for menneskene, frelse gennem kvindens sæd.
Gud sendte sit Ord til folket igen og igen gennem Moses og profeterne, men der var kun nogle få, som ville adlyde Guds Ord. Derfor besluttede Gud at sende sit eget Ord, sig selv, ned til menneskene gennem et menneske, Jesus Kristus. Alle, der vil lytte til det Ord og tro og adlyde det, bliver frelst. Den fuldkomne genoprettelse af mennesket sker gennem troen på Guds levende Ord, Jesus Kristus.

For at Jesus, Guds hellige Ord, kunne fødes til verden, måtte Gud have en plan:

1:Der måtte vælges et land

2:Der måtte vælges et folk
3:Der måtte vælges en slægt i det land og folk,
hvorigennem Jesus, Guds hellige Ord, kunne fødes.
4:Ud af slægten måtte der vælges et menneske,
som kunne føde Guds Ord ind i verden.

Guds tidsplanlægning

Vi ser Guds nøjagtige planlægning gennem tiderne, når vi studerer de tidsaldre, der gik , efter at Adam og Eva var lukket ude fra Edens have:

Ligesom Gud havde brugt 6 dage til at skabe verden og brugte den 7. dag til at hvile i, ser vi, hvordan Han brugte 6 "arbejdsdage", hvor hver dag varede 1000 år for at genoprette mennesket, så vi kunne komme ind i det rette forhold til Ham igen. Vi tror ifølge bibelen, at Gud vil bruge den 7. dag, de sidste 1000 år af denne "uge" til at holde sabbat i, når Tusindårsriget kommer. (Åb.20)

Ugen ser således ud:

1.dag: Fra Adam til Noah gik der 1000 år.
2.dag: Fra Noah til Abraham gik der 1000 år.
3.dag: Fra Abraham til Moses gik der 1000 år.
4.dag: Fra Moses til Jesus gik der 1000 år.
5. og 6. dag: Fra Jesus til slutningen af vor tid, er der snart gået 2000 år.
7.dag: Fred på jorden i 1000 år.

For Gud er en dag som tusind år og tusind år som en dag. Ingen kan sige nøjagtigt, hvornår Han afslutter sin "arbejdsuge" og de tusind år begynder. Dette er skjult for os. Vi kan blot se, at tiden nærmer sig. Alle profetierne om afslutningen går i opfyldelse for vore øjne i vor

tid. Herren vil bruge disse lange arbejdsdage for at føre mennesket tilbage til sig ved tro og frivillig lydighed imod Hans ord. Denne proces er snart ført til ende, og så henter vor himmelske fader og skaber den skare hjem til sig, som lever i Hans Ord. Da skal fællesskabet med Gud aldrig brydes mere.

Guds arbejdsdage

Lad os se på disse tidsepoker i korte træk, så vi bedre forstår, hvorfor Gud netop udvalgte Israel og lod sin vilje ske gennem dette lille land og folk.

1. De første 1000 år.

I de første 1000 år efter syndefaldet fik mennesker lov at leve efter deres samvittighed. Vor skaber gav os alle samvittigheden, denne lille ømfindtlige følelse i vort indre. Den er som en klokke, der ringer, hver gang vi handler imod Guds vilje. Menneskene fik lov at vælge, om de ville styres af Guds stemme eller Satans stemme. Gud kunne have skabt os som robotter, der gjorde alt, hvad Han sagde, uden tøven, men Han ønsker et folk, der frivilligt vil gøre Hans vilje.

I tiden efter Adam gik der ikke lang tid, før hovmod, misundelse og mord styrede menneskenes tanker og handlinger. Menneskeslægten, som skulle have levet i fællesskab med Gud i fred og harmoni, fordærvedes i synd og urenhed. Synden fik herredømmet, fordi slægten var falden og søgte sit eget i stedet for Guds vilje. Satan, som var nedstyrtet fra himmelen på grund af hovmod, påvirkede menneskene til hovmod og ulydighed imod Gud. Derfor måtte Gud gribe ind og besejre det onde.
Herren angrede på et tidspunkt, at Han havde skabt menneskene, fordi de elskede mørket og synden mere end Hans Ord. (1. Mos.6) Gud sendte syndfloden for at tilintetgøre de syndige mennesker. Der

var ét retfærdigt menneske, som Gud skånede, Noahh. Der skulle gennem ham og hans familie begynde en helt ny tid, hvor Gud igen ville arbejde på at genoprette forholdet til menneskene i fred og glæde.

2. Fra Noah til Abraham.

Gik der ca. tusind år. Gud velsignede Noah og lovede ham og hans slægt, at der aldrig mere skulle komme en syndflod. Hvis menneskene ville leve efter Guds anordninger, ville Hans velsignelse være over dem.
Der gik dog ikke lang tid efter, at Noah og hans familie havde forladt arken, før synden igen fik herredømme. Noahs søn Kam syndede
dette bragte forbandelse ind over hans slægt:
Noah og hans tre sønner, Sem, Kam og Jafet gik ud af arken. Noah plantede en vingård og drak af vinen. Da han til sidst blev beruset, blottede han sig inde i teltet. Da Kam så sin faders blusel, gik han ud og fortalte sine brødre om det i stedet for at dække sin fader til.
Dette gjorde faderen vred, da han vågnede af rusen, og han udtalte da en forbandelse over Kams slægt:

> *1. Mos.*9. 25.
> *"Forbandet være Kanaan, (Kams søn), trælles træl at blive han for sine brødre."*
> *vers 23/25 De andre to brødre, Sem og Jafet, havde dækket deres fader til, og Noah udtalte da over dem:*
> *vers 26-27*
> *"Fremdeles sagde han: "Lovet være Herren, Sems Gud, og Kanaan at blive hans træl!*
> *Gud skaffe Jafet plads, at han må bo i Sems telte; og Kanaan blive hans træl!"*

Hovmodet tog igen overhånd.

Der står i 1. Mos. 11:4, at menneskene ville bygge et tårn, hvis top skulle nå himmelen, og de ville skabe sig et stort navn. Man glemte at lytte til Guds stemme. Derfor måtte Han sende forvirring ind over dem, så de begyndte at tale forskellige sprog og blev spredt ud over jorden.

Når vi læser om Noahs tre sønner, ser vi i 1. Mos. 11, at Sems slægt blev udvalgt af Gud. Ud af Sems slægt blev Abraham født. Gud så, at Abraham var oprigtig i sit hjerte, så Gud gennem ham kunne forme og danne et helt nyt folk, som var villigt til at leve i tro på Guds ord. Dette skal vi høre meget mere om. Men først skal vi se Guds orden og "arbejdsdage" videre gennem slægterne.

Fra Abraham til Moses.

Gennem Abraham blev slægten gennem mange trængsler og trosprøver født, som skulle bruges til at fuldføre Guds plan med menneskene, så der blev en vej til frelse for os. Abrahams slægt blev begyndelsen til troens folk.

Navnet Israel.

Fremkom også gennem Abrahams slægt. Abraham fik sønnen Isak, som Gud havde lovet ham. Isak og Rebekka fik sønnerne Jakob og Esau.
Det var egentlig Esau, der var den førstefødte og skulle arve velsignelsen, men på grund af, at han solgte sin førstefødselsret for en ret mad, fik hans yngre broder, Jakob, førstefødselsretten.
Esau blev rasende på Jakob, da han opdagede, at Jakob havde arvet velsignelsen, så han ville slå sin broder ihjel. Da flygtede Jakob til

sin onkel, Laban. Esau giftede sig senere med en datter af trælkvindens søn Ismael. Her ser vi igen, hvordan Isaks og Ismaels slægter er fjender. Jakob gifter sig med Rakel og drager på Guds kald tilbage til sit land. Han var dog meget bange for sin broder Esau, men han ydmyger sig og beder Gud om hjælp.

I 1. Mos. 32:24-32 læser vi om, hvordan den svigefulde Jakob bliver alene med Gud og kæmper med Ham. Jakobs hofteskål gik af led, og han blev den lille i kampen med Gud. Da råber Jakob til Gud om nåde: *"Jeg slipper dig ikke, uden du velsigner mig!"* Og Gud hørte Jakobs nødråb og gav ham et nyt navn: Israel. Dette navn betyder: Du har kæmpet med Gud og mennesker og sejret! Jakob sagde da: *"Jeg har skuet Gud ansigt til ansigt og har mit liv frelst!"*
Jakobs ydmygelse indfor Gud bragte ham velsignelse og frelse. Dette er Guds princip. Alle Hans løfter kom ind over Jakob og hans efterkommere efter denne nat, hvor Jakob blev til en Israel. Derfor kaldes hans efterkommere for israelitter.
I 2. Mosebog 1 læser vi om, at Israel og hans sønner kom til Ægypten med deres familier. De bliver mishandlet og gjort til slaver. Gud startede nu en ny epoke for at føre Israel ud af Ægypten og det slaveri, de var kommet ind i. Moses blev født som den, der skulle lede Israels folk ud af Ægypten ind i Det forjættede Land.

4. Fra Moses til Jesus

For at hjælpe Israels folk gav Gud sit ord, loven, til Moses. Gud ville ved loven beskytte Israels folk, så de ved den holdt sig fri fra synden og fordærvelsen. Vi læser gennem resten af Det gamle Testamente, hvorledes Han gennem loven og profeterne talte sit ord til Israels folk for at lede dem ind i det land, Han havde lovet Abraham, Isak og Jakob. Det blev en lang proces, hvor Gud måtte straffe Israel gang på gang på grund af synd og ulydighed. Men Han holdt fast ved sine løfter til Israel på trods af alt. Gud havde besluttet, at det til sidst

skulle lykkes at få et helligt folk ud af Israels sønner og døtre.
Hele perioden under Moses og mange andre af Herrens tjenere, konger og profeter lærte Israel, at Gud havde udvalgt dem, men at det kun var, når de var lydige mod Ham, at det gik dem vel, og de blev til velsignelse. Selv om Han gav dem loven og sit hellige Ord ved profeterne, blev størstedelen af Israel ved med at synde og have andre guder ved siden af deres Skaber og himmelske Fader.
Gud lovede dem da, at Han ville sende Messias, som skulle redde og frelse dem. Israel troede og tror stadig, at Messias er et menneske, et stort og retfærdigt menneske, som skal komme og hjælpe Israel ud af deres trængsler. De tror ikke endnu, at Messias er Jesus, Guds eget ord, Guds søn, som kom til dem. Kun nogle få af Israels folk har opdaget det, men en dag vil de alle se det og prise Ham.

Joh,1:17.
"Thi loven blev givet ved Moses, nåden og sandheden er kommet ved Jesus Kristus."

.

Kapitel 6

5.-6. Nådens dage og hviledagen

Gud talte sit ord til Adam og Eva. Han talte til Israel gennem Moses og profeterne. Israels folk var et genstridigt folk, og kun nogle få ville adlyde Guds ord. I Guds sidste to arbejdsdage taler Gud gennem sin søn, Ordet, som blev kød og tog bolig iblandt os. Gud har i sin store nåde givet alle mennesker en sidste chance til at lytte til Hans Ord og adlyde det.
I Hebræerbrevet lyder et mægtigt budskab til os alle om Guds frelsesplan. For at føre os tilbage til fællesskab med Gud, som Adam og Eva havde det fra begyndelsen, vil Gud ved vor tro og frivillighed føre Israel og alle hedningenationer ind i Hans nærhed:

Hebr.1:1-3.
"Efter at Gud fordum mange gange og på mange måder havde talt til fædrene ved profeterne, har Han nu ved dagenes ende talt til os ved sin Søn, hvem Han har indsat som arving til alle ting, ved hvem Han også har skabt verden. Han er Hans herligheds afglans og Hans væsens udtrykte billede og bærer alt med sit mægtige ord. Og Han tog sæde ved Majestætens højre hånd, efter at Han havde fuldbragt renselse for vore synder."

"Ved dagenes ende" står der. Det er altså i vor tid. Gud er ved at afslutte sit arbejde med at genoprette forholdet mellem Ham selv og menneskeslægten.
Hvad er det da, der sker med Israel i dag?
Gennem hele bibelen ser vi, at Gud har straffet Israel hårdt for deres ulydighed og genstridighed. Men hele bibelen genlyder også af, at

Gud tilgiver og velsigner dem, når de omvender sig til Ham. Ved endens tid vil Gud samle Israel igen for at opfylde de løfter, Gud gav Abraham, Isak og Jakob. Det fortæller alle de små og store profeter os i Det gamle Testamente. I vor tid samler Gud Israel. Det er det største mirakel og den største stadfæstelse for os på, at Guds Ord er sandt. Han samler Israels folk sammen fra øst og vest og syd og nord. Andre mennesker, som i tidernes løb er emigreret til andre lande, er blevet integreret i de samfund, de kom til, og de er blevet som de mennesker, de bosatte sig iblandt. Men jøderne har på grund af Guds udvælgelse kunnet bevare deres identitet. Nogle er nu frivilligt vendt hjem til deres land. Andre vil komme frivilligt, og mange vil til sidst blive tvunget til at vende hjem, fordi Gud har bestemt det således. Gud har givet dem deres land igen og samler sit folk fra mere end 100 forskellige lande. Denne proces vil fortsætte i vor tid. Gud giver ikke op, før Han har gennemført sit hellige råd.
Gud vil frelse Israel. Endnu kan de ikke se frelsesvejen. Der står i skriften, at Gud har tilladt, at tiden trækker ud, for at også alle hedningenationerne kan få en mulighed for at blive frelst ved tro på Guds Ord, Jesus Kristus. Det er nåde, nåde, nåde!
Når evangeliet om Riget er forkyndt for alle folkeslag, så skal enden komme, siger Jesus i Mat.24. Når hedningernes tal er fuldt, når alle har fået tilbuddet om frelse ved tro og af bare nåde, så er afslutningen nær.
Vi vil senere komme tilbage til, hvordan endetiden vil blive for Israel og for andre nationer.

7. Guds sidste "ugedag"-

Ingen kender dagen eller timen for Guds afslutning af nådens tid. Vi ved blot, at tiden nærmer sig, fordi der står, at Jesus skulle komme ved "dagenes ende", som vi så det ovenfor. Det er nu snart to tusinde år, siden Jesus kom. Alle bibelens profetier viser os, at den sidste del af dagenes ende er nu, i vor tid.

Mange har forsøgt at sætte tidspunkter for Jesu genkomst og Tusindårsrigets start, men kun Gud kender dagen og timen. Vi ved, at når Tusindårsriget begynder, skal Djævelen, Satan, bindes i tusind år, og mange forunderlige ting skal ske. Når vi ser ud over vor verden i dag, kan vi se, at Satan endnu ikke er bundet. Han har dobbelt travlt i denne tid, da han ved, hans tid snart er forbi. Lad os derfor ikke bedrage os selv eller lade andre bedrage os.
Åbenbaringsbogen 20 taler tydeligt om Tusindårsriget:
Djævelen skal bindes.
Den første opstandelse skal finde sted, hvor dem, der døde i troen på Jesus og for Jesu navnets skyld skal opstå og regere med Kristus i tusind år.

> *Åb.20:6.*
> *"Salig og hellig er den, som har del i den første opstandelse! dem har den anden død ingen magt over, men de skal være Guds og Kristi præster og være konger med Ham i tusinde år."*

De 144.000

Martyrerne skal være med til at regere i de tusinde år, læser vi i Åb. 20. Mange spekulerer i dag på, hvem de 144.000 er. Nogle vranglærere fortæller, at denne udvalgte flok er de eneste, som er værdige til at regere sammen med Gud, og at alle andre skal blive på jorden. Der er også flere andre tolkninger af, hvem de 144.000 er.

Bibelen taler tydeligt og klart om, hvem de er. Åb. 7 fortæller os, at det er de beseglede af alle Israels tolv stammer. De skal blive skånet for den dom, der går hen over jorden, når Guds vrede bryder løs. Gud har stadig omsorg for Israel, så ingen af stammerne bliver udryddet. Der er en skare ud af Israels tolv stammer, som ikke besmitter sig med synden. De følger Lammet, Jesus, hvor Han går. De er ifølge Åb. 14:4 løskøbt ud af menneskeslægten som en førstegrøde for Gud

og Lammet. Senere skal hele Israels folk omvende sig til Gud og Lammet. Men Gud besegler nu 144.000 som en sikker førstegrøde. Der står i samme kapitel om dem:

> *"Og jeg så, og se, Lammet stod på Zions bjerg og sammen med det hundrede og fireogfyrretyve tusinde, som havde dets navn og dets Faders navn skrevet på deres pander. Og jeg hørte en lyd fra himmelen som en brusen af mange vande og som en buldren af stærk torden, og den lyd, jeg hørte, var som harpespillere, der spiller på deres harper. Og de synger en ny sang foran tronen og foran de fire livsvæsener og de ældste. Og ingen kunne læse den sang uden de hundrede og firefyrretyve tusinde, som er løskøbt fra jorden."*

Gud elsker Israel. Han har besluttet at velsigne Israel. Han udvælger sig en skare ud af Israels folk, som skal være helt specielt helliget Ham.

Kapitel 7

Årsagen til krigen i Mellemøsten

Hele verdens øjne er rettet mod Mellemøsten i vor tid. I alle nyhedsmedier fortælles der et eller andet om krigen i de besatte områder, fredsaftaler osv. Der er ikke mange, der forstår den egentlige årsag til den konstante uro i og omkring Israel. For at forstå årsagen, må vi helt tilbage til Abraham og Sara.
Gud havde kaldet disse to mennesker ud fra deres land og folk og slægt for at drage til det land, Gud ville vise dem:

> *1. Mos. 12:1-3:*
> *"Herren sagde til Abram: "Drag ud fra dit land, fra din slægt og din faders hus til det land, jeg vil vise dig, så vil jeg gøre dig til et stort folk, så vil jeg gøre dig til et stort folk, og jeg vil velsigne dig og gøre dit navn stort, og vær en velsignelse!*
> *Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og forbande dem, der forbander dig, i dig skal alle jordens slægte velsignes."*

Det land, Abram drog ud fra, var Mesopotamien, det vi i dag kalder Irak. Abram drog ud fra et land og en slægt, hvor man dyrkede afguder. Men Abram adlød Guds røst og gik på Hans bud.
Gud lovede Abram, at han skulle blive til et stort folk.

Her begynder Mellemøst- problemet!

Gud ønskede, at Abram og Saraj skulle leve deres liv i tro på Hans Ord og adlyde Hans Ord. Men de tog sagen i deres egen hånd. De kunne ikke vente på, at Gud opfyldte sit løfte på dem. Derfor opstod

det problem, vi har i dag. Gud ville give Abram og Saraj en søn, Isak. Da det trak ud med, at de fik Isak, sørgede de selv for en søn, Ismael. Da de senere fik "løftes sønnen, "Isak, som Gud gav dem, startede problemerne.

Lad os i korte træk se, hvad der egentlig skete, da det vil give os alle en dybere forståelse af, hvad det er, der sker i vor verden i dag. Hele verden er blevet berørt af konflikten mellem Isak og Ismael, og der vil fortsat være mægtige opgør imellem disse to halvbrødres efterkommere, indtil Gud griber ind med det helt store opgør. Det er meget vigtigt for os, at vi har overblik over, hvad bibelen fortæller os om alt dette, så vi ikke dømmer nogen af parterne i krigen forkert.
Gud lovede Abram, at han skulle blive til et stort folk, og da Gud viste Abram det store landområde, Han ville give ham, sagde Han:

1. Mos, 12:7
" Dit afkom giver jeg dette land!"

.
Gud gentager sit løfte om sønnen til Abram i 13. kapitel vers 14:
"Løft dit blik og se dig om der, hvor du står, mod nord, mod syd, mod øst og mod vest. Thi hele det land, du ser, vil jeg give dig og dit afkom til evig tid."
Da Abram og Saraj var meget gamle, var det menneskelig set umuligt for dem at få børn, men de skulle stole på, at for Gud er intet umuligt.
I det 14. kapitel klager Abram sin nød til Gud. "Hvem skal arve mig," spørger Abram Gud, "du har jo intet afkom givet mig, og se, min hustræl kommer til at arve mig."
Gud gentager da for Abram: "Han kommer ikke til at arve dig, men den, der udgår af dit liv, han skal arve dig." Gud viste da Abram himmelens stjernehær og sagde til ham, at ligeså stor som himmelens stjernehær var, skulle Abrams afkom blive. Da troede Abram Gud.
For Saraj var det sværere at tro. I kapitel 16 læser vi, at hun ikke troede, at Abram og hendes afkom skulle fødes gennem hende.

Saraj sagde til Abram i vers 2:

1. Mos,16:2.
"Herren har jo nægtet mig børn. Gå derfor ind til min trælkvinde, måske kan jeg få en søn ved hende. Og Abram adlød hende."

Trælkvinden Hagar blev frugtsommelig med Abram. Sønnen, hun senere fødte, fik navnet Ismael.
Her starter konflikterne for alvor. Når mennesker efter egen forstand vil fuldføre Guds værk, bliver der problemer. Og det er Abrams og Saraj s problemer, som forfølger folkene i Mellemøsten.
Da Hagar var blevet frugtsommelig, blev Saraj jaloux på hende og begyndte at plage hende.
Sara havde troet, at hun kunne antage Hagars barn som sit eget. Men da Hagar så, at hun ventede et barn, blev hun hovmodig og lod hånt om Saraj. Saraj blev ulykkelig og sagde til Abram:

1. Mos, 16:5
"Min krænkelse komme over dig. Jeg lagde selv min træl kvinde i din favn, og nu, hun ser, at hun skal føde, lader hun hånt o

Abram sagde da til Saraj:

1. *Mos. 16:6.*
"Din trælkvinde er i din hånd, gør med hende, hvad du finder for godt."

Da plagede Saraj hende, så hun flygtede for hende. 1. Mos. 16.
Saraj jog Hagar ud af huset med sin ondskab og misundelse.

Løfterne til Hagar om Ismael:

Hagar var ved at omkomme i ørkenen.

Men derude i ørkenen så Gud til Hagar og viste hende omsorg.
Gud sendte en engel med et budskab til Hagar om, at Han havde set til hende og det barn, hun ventede, og at Han havde omsorg for dem:

Englen udtaler en profeti fra Gud om Ismael. Denne profeti er gået i opfyldelse indtil i dag:

> *1. Mos. 16:10-12.*
> *"Og Herrens engel sagde til hende: "Jeg vil gøre dit afkom så talrigt, at det ikke kan tælles. Se, du er frugtsommelig, og du skal føde en søn, som du skal kalde Ismael. (Det betyder: Gud hører) Thi Herren har hørt, hvad du har lidt. Og han (Ismael) skal blive et menneskevildæsel, hvis hånd er mod alle, og alles hånd mod ham, og han skal ligge i strid med sine frænder!"*

Så gav Hagar Herren, der havde talt til hende navnet: Du er en Gud, som ser, thi hun sagde: "Har jeg virkelig set et glimt af Ham, som ser mig?" Hagar havde fået et glimt af Gud og hørt forjættelsen om, at hendes søn skulle blive et stort folk. Men det var Guds vilje, at Hagar skulle gå tilbage til Saraj og Abram og udholde de prøvelser, der fulgte med dette:

> *1. Mos. 16:7-9.*
> *"Men Herrens engel fandt hende ved vandkilden i ørkenen, ved kilden på vejen til Sjur; og han sagde: "Hvorfra kommer du, Hagar, Sarajs trælkvinde, og hvor går du hen?*
> *Hun svarede:"Jeg flygter for min herskerinde Saraj!" Da sagde Herrens engel til hende: "Vend tilbage til din herskerinde og find dig i hendes mishandling!"*

Det kan virke underligt for os, at englen sagde dette, men Gud havde en dybere mening med, at Hagar skulle vende tilbage. Alle

forjættelserne , hun fik til sin søn, fulgte efter englens ordre om at gå tilbage. Guds principper er, at den, som frivilligt ydmyger sig under Guds bud i troen på, at det, Han siger, er det bedste, skal opleve Guds forjættelser over sit liv.

Hagar vendte tilbage til Saraj og Abram, og hun fødte Ismael. Abram gav drengen navnet Ismael, som Gud havde sagt, han skulle hedde.
Vi ser gennem dette, at Gud så til Hagar og Ismael. Selv om Ismael var avlet udenfor ægteskabet, født af trælkvinden Hagar, lovede Gud, at han skulle blive et meget stort folk. Men Ismael skulle ikke arve forjættelserne, som Abram havde fået af Gud.
Gud forudsagde, at Ismael og hans efterkommere, som vi i dag kender som araberne, skulle komme til at ligge i strid med andre folk og også med hinanden indbyrdes.
Abram var 86 år gammel, da han fik sønnen Ismael. Abram ville gerne lave lidt om på Guds planer og have de løfter, han havde fået af Gud, flyttet over på Ismael. Men det ville Gud ikke. Derfor kan vi heller ikke i dag lave om på Guds planer. Ismaels efterkommere siger, at det var dem, der fik løfterne om de store landområder, fordi de er Abrahams efterkommere, men vi ser, at Guds løfter fortsat er over Isak, som blev født senere:

Abraham sagde derfor til Gud*:*

1. Mos, 17:18.
"Måtte dog Ismael leve for dit åsyn!"

Men Gud sagde:

1. Mos. 17:19-21.
"Nej, din ægtehustru Sara skal føde dig en søn, som du skal kalde Isak. Med ham vil jeg oprette min pagt, og det skal være en evig pagt, der skal gælde hans afkom efter ham! Og hvad Ismael angår, har jeg bønhørt dig: jeg vil velsigne ham og gøre ham frugtbar og give ham et

overvættes talrigt afkom. Tolv stammehøvdinger skal han avle, og jeg vil gøre ham til et stort folk. Men min pagt opretter jeg med Isak, som Sara skal føde dig om et år."

Kapitel 8

Løftet om Isak

Det var svært for Saraj og Abram at lære at tro Guds ord og Guds løfter.
Efter Ismaels fødsel gik der 13 år, inden Gud igen åbenbarede sig for Abram og gentog sine løfter til ham om, at han og Saraj skulle få en søn sammen og ved denne søn et stort afkom. For at styrke Abrams tro, gav Gud Abram navneforandring til Abraham. Dette navn betød "Fader til en mængde folk". Saraj fik navneforandring til Sara, hvilket betød "Herskerinde". Hun skulle få lov at styre et stort hus og få mange efterkommere.
Det forhold, Gud havde til Adam og Eva i Edens have, ville Gud nu genoprette med menneskene gennem Sara og Abraham ved tro. De skulle nu tro Guds ord og løfter og begynde at kalde hverandre ved navne, som endnu ikke var opfyldt på dem.
I 1. Mos 21. Læser vi om, at Gud endelig så til Sara, og hun undfangede og fødte Abraham en søn i sin alderdom. Det var et meget stort mirakel i den høje alder, Abraham og Sara havde, men det beviste for dem, at intet er umuligt for Gud. Abraham kaldte sin søn, han fik med Sara, Isak.
Da drengen voksede til og blev vænnet fra, holdt Abraham et gæstebud. Da Sara så sin søn, Isak, lege sammen med Hagars søn, Ismael, sagde hun til Abraham:

1. Mos, 21:10: *"Jag den trælkvinde og hendes søn bort, thi*

ikke skal denne trælkvindes søn arve sammen med min søn, Isak."

Abraham blev meget ilde til mode over dette. Men da sagde Gud noget til Abraham, som vi skal lægge mærke til. Gennem Sara virkede Gud det, der herefter var Hans vilje, selv om vi menneskelig set kan synes, det lyder forkert.

Men Gud sagde til Abraham:

Vers, 11-12
"Vær ikke ilde tilmode over drengen (Ismael) og din trælkvinde, men adlyd Sara i alt, hvad hun siger dig, thi efter Isak skal dit afkom nævnes. Men også trælkvindens søn vil jeg gøre til et stort folk. Han er jo dit afkom."

Gud ville altså velsigne begge sønner og deres afkom, men det var stadig Guds vilje, at forjættelserne til Abraham skulle følge Isak. Ingen mennesker kan ændre på dette forhold. Vi skal ikke have noget imod hverken Isaks afkom (jøderne) eller Ismaels afkom (araberne). Gud har omsorg for begge disse folk. Det, som vi må gå imod, er de onde magter, som har gennemsyret mennesker med had og misundelse imod hverandre. Djævelen, som bruger disse tildragelser til at forstyrre freden på hele jorden, skal vi gå imod. Dette skal vi senere komme tilbage til.

Guds omsorg for Hagar og Ismael

Hagar og Ismael blev sendt bort fra Abrahams hus. Hagar for vild i ørkenen, og hendes drikkevand slap op. Hagar troede da, at drengen ville dø af tørst. men da drengen begyndte at græde, står der i:

1. Mos. 21:17.
"Da hørte Gud drengens gråd, og Guds engel råbte til Hagar fra Himmelen og sagde til hende: "Hvad fattes dig, Hagar?
Frygt ikke, thi Gud har hørt drengens røst der, hvor han ligger, rejs dig, hjælp drengen op, og tag ham ved hånden, thi jeg vil gøre ham til et stort folk."

Gud bevarede Ismael. Hans moder tog senere en ægyptisk hustru til ham.
I dag er araberne et stort folk, som er bosat i mange lande omkring det lille land Israel, hvor jøderne bor. Fordi jøderne er blevet forfulgt og jaget bort eller flygtet fra deres land og fra andre lande, er de stadig kun et lille folk.
Gud vil gennem dette lille folk herliggøre sit navn og vise, at Han er Herrernes Herre. Havde Israel været et stort folk med store landområder, ville deres magt og sejre i deres krige med andre folk have været på grund af deres egen dygtighed og kraft. Men netop fordi de er få og ikke har et mægtigt land, kan Gud vise, at det er Ham, der strider for sit folk og fuldbyrder de løfter, Han gav til Abraham, Isak og Jakob.
De grænser, Gud har fastsat for Israel, vil komme til at passe en dag. Vi ved fra bibelen, at Israel i Tusindårsriget skal samles fra hele jorden og blive et stort folk, som skal regere sammen med Kristus og alle de hellige. Når de ser, at Jesus Kristus er deres Messias, skal de alle omvende sig på een dag, og de skal fortælle hele jorden om Guds store gerninger. Da skal de blive et folk, som lever retfærdigt for Gud og mennesker, og alle Guds løfter gennem hele Det gamle Testamente skal opfyldes på dem.
I dag er de arabiske nationer dominerende og har indflydelse over hele jorden. Ismaelitterne kræver retten til alle de løfter, Gud gav Isaks efterkommere. Deres religion kræver Israel udryddet.
Den kamp, der startede, da Isak og Ismael var små drenge, er taget til

i styrke, så hele verden er i kaos på grund af denne kamp. Den vil først ophøre, når Jesus kommer og gør op med de antiisraelske nationer. Ligesom Gud fuldførte sin plan med Sara, så hun fødte en søn efter Hans vilje, således vil Gud gribe ind og sætte alting på plads, når Hans time er inde. Ligesom Gud havde omsorg for Hagar og Ismael, da de var ved at omkomme i ørkenen, således vil Gud også vise sin omsorg for de arabiske nationer, når tid er inde.
Supermagterne prøver i dag at skabe ro og orden i Mellemøsten. FN har lange konferencer og debatter om Mellemøsten og mener, de har løsningen på problemerne. Men der er kun een, der kan styre og herske, så der bliver fred, og det er Kongernes Konge og Herrernes Herre, Jesus Kristus.
Salme 2 giver os et profetisk billede af vor tid. Lad os se, hvad den siger og give agt på dens advarsler:

> *"Hvorfor fnyser hedninger, hvi pønser folkefærd på, hvad fåfængt er? Jordens konger rejser sig, fyrster samles til råd mod Herren og mod Hans salvede."*

Dette er netop, hvad vi ser i dag. Disse sammenslutninger er nu snart så irriterede på Guds salvede (udvalgte) Israel, og denne irritation vil tage til og ende med, at hele verden vender sig imod Israel. De vil sige, som der står i vers 3:

> *"Lad os sprænge deres bånd og kaste rebene af os!"*

Man vil af med Israel og deres indflydelse. Ingen fatter rigtigt, hvordan sådan et lille land og folk kan lave så meget revache. Islam vil jage dem ud i havet og gøre en ende på Israels indflydelse.
Men da står der et ord i vers 4, vi skal tænke over:

> *"Han, som troner i Himlen, ler. Herren, Han spotter dem. Så taler Han til dem i vrede, forfærder dem i sin harme:*

"Jeg har dog indsat min konge på Zion, mit hellige bjerg!"

Gud ler over menneskenes store ord. Vi er som små myrer i Hans øjne. Vi tror, vi kan finde løsninger og klare opgaverne uden at spørge Ham til råds. Gud har en plan. Han har allerede indsat sin konge, Jesus. Snart kommer Kongen for at styre og lede tingene på retfærdig vis.

Gud sagde til Jesus: (vers 7-9)

> *"Du er min søn, jeg har født dig i dag! bed mig, og jeg giver dig hedningefolk til arv og den vide jord i eje. Med jernspir skal du knuse dem og sønderslå dem som en pottemagers kar!"*

Vi burde alle være meget varsomme med at gøre os klogere end Gud. Al Guds kærlighed og retfærdighed er i Kristus. Kun den, der tror på Ham, spørger Ham til råds og underlægger sig Hans vilje, vil kunne bestå, når Guds dom kommer ind over nationerne.

Salme 2:10 giver et godt råd til alle verdens konger og ledere:

> *"Og nu, I konger, vær kloge! Lad eder råde, I jordens dommere! Tjener Herren i frygt, fryd jer med bæven! Kysser Sønnen, at ikke Han vredes, og I forgår! Snart blusser Hans vrede op. Salig hver den, der lider på Ham!"*

Man kan protestere og gøre oprør på alle mulige måder imod denne Guds tale, men Han vil føre sin vilje igennem.
Det er svært for mennesker, især jordiske ledere, at underordne sig Guds hellige vilje. Man vil altid gøre sig klogere end Gud. Men dette hovmod vil ende med et mægtigt fald. Guds vilje kommer til at ske, uanset hvad vi som mennesker synes og mener. Lad os derfor give

Gud ret, ydmyge os under Ham, og lade Ham føre sin vilje igennem. *"Kysser Sønnen!"* står der. Det betyder *"Kys Hans fødder!"* Hav hellig ærefrygt for Guds enbårne søn!

Abrahams offer

Da Isak var dreng, prøvede Gud Abraham ved at forlange, at han skulle ofre Isak på Guds alter. Abraham viste da, at hans tro på Gud var vokset så meget, at han bragte Isak op på Guds alter. Han var lige ved at dræbe sin søn. Men i sit hjerte vidste han, at Gud ville skåne Isak. Abraham havde en stærk tro på, at denne lille dreng skulle blive til et stort folk, som Gud ville vise sin magt og herlighed på.
I den stund så Gud, at mennesket troede Guds ord og løfter, som Han ønskede det.
Derfor bliver Abraham kaldt Troens Fader.
Lige i den stund, Abraham var ved at tage livet af sin søn, greb Gud ind og reddede drengen og gav Abraham et andet offer, han kunne bringe Gud.
I dag er Israel et meget lille folk. Tilsyneladende ser det ud, som det skal ofres og forgå. Det vil til sidst blive ført så langt ud på afgrundens rand, at det i sin nød må råbe på Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Og i den stund vil Gud gribe ind.
Gud har allerede givet et andet fuldkomment offer, Jesus Kristus, som en frelser for Israel og for alle, som tror. Når Israel er i sin største vånde, sender Gud Jesus ned på Oliebjerget for at stride for sit folk og besejre fjenderne.

Kapitel 9

En advarsel til nationerne og deres ledere.

Guds ord advarer kraftigt og indtrængende hedningenationerne mod at kæmpe mod Israel. Det er derfor meget vigtigt for alle os, som tror på det, vi her har gennemgået fra Ordet, og som elsker vort fædreland og vil være med at velsigne det, at vi advarer vore regeringer mod at bekæmpe Israel og give Israels fjender ret. Lad Gud dømme og straffe! Ingen skal ustraffet lægge ekstra byrder på jødernes skuldre. De har været igennem frygtelige lidelser, som ikke var sendt ind over dem af Gud. De mennesker, der martrede dem, vil blive hårdt straffet.

Gud siger gennem profeten Zakarias kap. 1:14.

> *"Jeg er fuld af nidkærhed for Jerusalem og Zion og af harme mod de trygge hedninger, fordi de hjalp til at gøre ulykken stor, da min vrede kun var lille."*

I Ezekiel 25:2 står der en hilsen til Ammonitterne, som bekæmpede Guds folk:

> *"Så siger den Herre Herren: Fordi du råbte: "Ha,ha! over min helligdom, da den vanhelligedes, og over Israels land, da det lagdes øde, og over Judas hus, da de vandrede i land flygtighed, se, derfor giver jeg dig i eje til østens sønner --- fordi du klappede i hænderne og stampede med fødderne og med dyb ringeagt godtede dig af hjertet over Israels land, derfor udrækker jeg hånden imod dig og gør dig til rov for folkene. Jeg udrydder dig af folkeslagene, udsletter dig af landene og tilintetgør dig, og du skal kende, at jeg er Herren."*

Resten af kapitlet handler om, hvordan Gud vil straffe alle Israels fjender.

Vi har under vor tid som missionærer været vidne til, at når regeringer og lande forbandede Israel, så kom der langsom forbandelse ind over disse lande. Regnen udeblev, der blev hungersnød og pest og ørken.

I 1. Kongebog 8:35 siger Ordet, at når nogen synder imod Gud, kan Han lukke himmelen til, så det ikke regner, og det samme omtales i 5. Mosebog 11:17.
I Zefanias`bog 3:19 står der, at der kommer en dag, hvor Gud vil gøre en ende på alle, som har kuet Israel.
I Zef. 2. kapitel står der også om Guds hårde straf over dem, der hovmoder sig og håner Hærskarers Herres folk og gør sig store over det.
De ord, Gud talte til Abraham, da Han kaldte ham ud fra sit land, sit folk og sin faders hus, gælder stadig i dag:

> *"Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og forbande dem, der forbander dig."*

Det er en velsignelse at leve nær hos Gud og gøre Hans vilje, men det er frygteligt at falde i den levende Guds hænder!
I Mattæus 25:31-46 siger Jesus selv, at når Menneskesønnen kommer i al sin herlighed, og alle englene med Ham, da skal Han dømme alle folkeslag. Og dommen falder efter, hvordan hvert folkeslag har behandlet Jesu brødre, jøderne.
Alle dem, som har stået passive og ikke hjulpet Israel, når det var hårdt trængt, sultent, nøgent, i fængsel eller sygt, vil ikke blive modtaget i Guds rige. De vil være forbandede til evig tid. Jesus siger det meget hårdt og bestemt, i vers 41:

"Gå bort fra mig, I forbandede! til den evige ild, som er beredt Djævelen og hans engle."
Vi vil helst ikke tro, at Guds ord er så hårdt. Men vi vil alle blive prøvet i vort forhold til Jesu mindste brødre der. Vi kan ikke stå passive og sige: "Det kan jeg ikke tage stilling til. Jeg forholder mig neutral."

Gud vil prøve hvert enkelt land, folk og leder indfor deres stillingtagen til Israel.
Mange lande ønsker ikke at tage stilling for eller imod Israel, fordi det vil få økonomiske og handelsmæssige konsekvenser for dem. Er man for Israel, koster det noget. Gud vil se, om vi er villige til at betale denne pris. Det har vist sig i vort eget land, Danmark, at da vor gamle konge, Christian X, vovede sit liv for jøderne, velsignede og bevarede Gud vort land. Han var villig til at gøre sig selv til jøde og tage armbindet på, som skulle fortælle alle under krigen, at her kom en jøde, og her var en, som var under Hitlers forbandelse. Da sagde kongen:" Skal jøderne have armbind på, skal jeg også!"
Dette påvirkede danskerne på en sådan måde, at de fleste var villige til at vove liv og lemmer for at redde jøderne, da nazisterne forfulgte dem. Mange danske frihedskæmpere sejlede over til Sverige med livet som indsats for at bjerge jøder til Sverige.
Dette huskes i dag af alle jøder. Men det huskes endnu mere hos Gud.
Det er et meget stort ansvar at være et lands leder og handle ret indfor Gud. Det er også et stort ansvar at være en kirkes leder. Folket følger lederne. I alle lande er der enkeltpersoner, som går imod regeringers love og handler ifølge deres overbevisning. Men som folkeslag vil alle komme til at stå til regnskab.
Det er vor inderlige bøn, at danske ledere også i fremtiden tør gå foran og hjælpe Israel, selv om fjenderne truer og raser. Gud ser det, og Han kommer med velsignelse over de lande, som tør hjælpe Hans

mindste små.

Kapitel 10

Hvad er semitisme?

Det kan godt være vanskeligt for mange at forstå, når man i dag hører ord som semitisme og antisemitisme..
Hvis vi ønsker vi at forstå det, kan vi finde ud af meget ved at studere slægtsregistrene i bibelen. De fleste af os har sikkert til tider, når vi ønskede at læse bibelen igennem fra først til sidst, syntes at vi kunne springe over slægtsregistrene. De er ret kedelige, synes man, og mange har ment, at de var unødvendige at have med i bibelen.
Vi har lært af vore afrikanske venner, at slægtsregistrene i bibelen er meget spændende. Efter at have studeret familieforholdene i de første slægter i bibelen finder man ud af, at der ikke er nogen tilfældigheder hos Gud, vor skaber.
Gud ønskede en slægt, som ville leve retfærdigt for Hans åsyn og bringe velsignelse til jordens befolkning. Men som vi tidligere har læst, var det svært for Gud at finde oprigtige mennesker, som ville adlyde Hans ord og følge Hans veje.
Til sidst måtte Gud sende syndfloden, og de eneste mennesker, der var på jorden til at starte nye slægter, var Noah og hans sønner.
Noah var ikke tilfældigt valgt af Gud. Noah var den eneste retfærdige mand, der fandtes dengang. Hans oldefar var den retfærdige Enok. Enok vandrede med Gud og blev hentet hjem til Gud på en overnaturlig måde.
Noahs fader Lemek udtalte profetiske ord over Noah, da denne skulle have navn: 1. Mos, 5:29

> *"Lemek gav ham navnet Noah, idet han sagde: "Han skal skaffe os trøst i vort møjefulde arbejde med jorden, som*

Herren har forbandet."

Gud sørgede for, at der ud af Noahs eget liv og hans slægt ville komme trøst til en verden, som levede under adskillelse fra Gud. Lemeks profetiske valg af navnet Noah kom til at passe med begivenhederne. Da Gud ville udrydde menneskene, skånede han Noah og hans sønner for gennem dem at bringe velsignelse til jorden.

Efter syndfloden.

Efter syndfloden går Noah og hans familie ud af arken og begynder et helt nyt liv. Der gik dog ikke lang tid, før en af Noahs sønner syndede imod sin fader Noah, som blev meget vred på ham. Noahs tre sønner hed Sem, Kam og Jafet. Da de startede deres nye tilværelse, var der kun ét sprog på jorden, og man antager, at det var hebraisk.

I 1. Mos. 9:18-19 læser vi, at hele jordens befolkning kom til at nedstamme fra Sem, Kam og Jafet. Kam var den yngste, og han syndede imod sin fader og blev forbandet af sin fader, som sagde, at Kams slægt skulle blive trælle for deres brødre.
Noah velsignede Sem, fordi han som den ældste havde sørget for at dække sin fader til og skjule hans blusel.

Fremdeles sagde Noah:

> *"Lovet være Herren, Sems Gud, og Kanaan (Kams søn) blive hans træl! Gud skaffe Jafet (som også dækkede over sin fader) plads, at han må bo i Sems telte. Og Kanaan blive hans træl."*

Sems efterkommere er semitterne.

Sem viste det rette sind, da han hjalp sin fader, og derfor blev han udvalgt til at føre velsignelse videre til jorden efter Noah.
Hvis vi studerer Sems slægtsregister i kapitel 10, ser vi, at han avlede en søn, der hed Arpaksjad (se det tegnede slægtsregister.)
Ud af hans slægt avledes senere Eber, som betyder "et skud". Hans navn kan også betyde "Semerhebræer", og det er højst sandsynligt, at det hebraiske sprog efter sprogforvirringen ved Babelstårnet blev videreført af denne slægt.
Ud af Ebers slægt blev Nakor avlet. Han blev fader til Tara, som blev fader til Abraham.
Så det var altså ingen tilfældighed, at det netop var Abraham, der blev udvalgt af Gud til at gå ud i tro på Guds ord og blive troens fader for os alle. Abraham var ud af en retfærdig slægt.
Selv om mange i hans land dyrkede afguderne, så Gud i Abraham den mand, der kunne bringe velsignelse og trøst videre til verden.
Ud af Abraham og Isaks slægt kom Jakob, som senere kom til at hedde Israel. Hans 12 børn blev hovederne for de 12 stammer, som hele jødefolket er inddelt i af Gud selv. De nedstammer altså alle fra Sem.

Kam og Jafet giftede sig ind i andre slægter og blev spredt over hele jorden. Men jødefolket har bevaret deres identitet og deres sprog, hebraisk.
Selv om jøderne har været spredt over hele jorden, begynder alle at lære hebraisk, når de kommer hjem til Israel. Og man hører dem kun tale hebraisk i Israel i dag. De er semitter, Sems efterkommere.

Anti-semit betyder: Imod Sems slægt. Det betyder også anti-hebræer. Vi ved, at David kom ud af denne slægt, og Jesus nedstammer fra kong David. Når vi altså er anti-semiter, er vi også anti-kristelige. Så fornægter vi både vor frelser og vor fader i troen, Abraham. Derfor må vi forstå, at afgjorte kristne ikke kan være anti-semitiske. Vi skal være meget vågne i vor tid, hvor hele verden vender sig mod jøderne.

Ved at være mod jøderne, giver du Djævelen ret. Jøder og oprigtige kristne vil i endetiden blive knyttet nærmere og nærmere sammen, da de kommer ud af den samme rod. Derfor kan man bedre forstå, hvorfor Djævelen, som står bag Islam, råber ud: "Vi vil udrydde jøderne om lørdagen (jødernes helligdag) og de kristne om søndagen (de kristnes
helligdag).
Vi, som er kristne eller jøder, kæmper ikke mod kød og blod men mod åndsmagter, som vil tage Guds velsignelse bort fra jorden.

På grund af den massive modstand fra de onde magter i endetiden, vil de oprigtige kristne, som elsker Guds ord og Guds folk, blive ført nærmere og nærmere sammen og blive ét. Jesu yppersteprælstelige bøn vil da gå i opfyldelse, da Han i Johs. 17:21. bad sin Fader om, at Hans disciple alle måtte blive ét. Vor fælles fjende fører os tættere til hinanden.

> *"At de alle må være ét, ligesom du Fader! i mig, og jeg i dig, at også de må være ét i os, så verden må tro at du har sendt mig."*

Ud af antisemitismen vil der komme en Antikrist, som vil føre alle dem vild, som ikke vil lytte til Guds ord og handle efter det. Der udgår på mange måder et advarselsråb til alle i vor tid. Jeg ønsker også, at denne bog må vække dig op til at tage et afgjort standpunkt for Kristus og for Israel.
Jeg vågnede en morgen med denne sætning ganske tydeligt indeni mig: FOR GUD OG FOR ISRAEL!
Dette er siden blevet vort motto. Vi vil aldrig svigte Gud, og vi vil aldrig svigte Israel.
Vi har intet at frygte. Gud er på vor side. Det er synd for de mange, der bliver ført vild af den onde og ikke vil adlyde Gud. De vil få det meget svært, når Guds vrede kommer over jorden.

Gud har fra begyndelsen haft en frelsesplan, redningsplan for alle mennesker. Han vil, at alle mennesker skal frelses. Som det var på Noahs tid, er det nu. Troen på Jesus er vor "Ark". Lad os skjule os i Ham, når stormen og prøvelserne bryder løs. Og lad os stå sammen om de sande semitter.

Kapitel 11

Hvad er zionisme og kristen zionisme?

Ordet zionisme kommer af navnet på klippeborgen Zion, som kong David indtog og bosatte sig i, da han for 3000 år siden indtog Jerusalem. I denne klippeborg blev han senere kronet til konge. Zion er et bjerg i Jerusalem, som efter Davids kroning kaldtes Davidsbyen.
Det var og har siden været et helligt sted for alle jøder, da det også på kong Davids tid var dertil Guds ark blev ført efter at have stået i Obed- Edoms hus til stor velsignelse.

Vi læser om dette i:

> *2. Sam. 6: 12:*
> *"Da nu kong David fik underretning om, at Herren for Guds arks skyld havde velsignet Obed- Edoms hus og alt, hvad der var hans, gik han (David) hen og lod under festglæde Guds ark bringe op fra Obed- Edoms hus til Davidsbyen."*

Davids søn, Salomon, byggede senere Guds tempel på den plads, hvor arken stod. Jøderne kalder dette sted Guds hellige bjerg, det sted, hvor Han har bolig.
I udvidet betydning betegner navnet Zion hele Jerusalem som Guds hellige stad, hvor man under alle højtiderne i Israel samledes til gudstjeneste og fest. Bibelen kalder indbyggerne i Jerusalem for

Zions børn, og den taler ofte om Jerusalems indbyggere ved navnet "Zions datter."

Jerusalem var og er hovedstaden for alle jøder, og de kalder byen for Zion. Når de mødes ude omkring i verden, minder de hinanden om, at de engang skal tilbage til Zion, deres Jerusalem, hvor Messias skal komme og være deres konge. Ingen kan rokke dem i, at Zion er deres hellige sted, fordi Guds Ord siger det.
Jøderne længes efter et forenet Israel, og zionistbevægelsen er en skare af jøder, der tror på og kæmper for, at Zion helt bogstaveligt tilhører jøderne, og at Israels land er deres fædreland.
Derfor var det under fest og jubel, de fik deres land udråbt til en selvstændig stat i 1948. Glæden var ikke mindre, da de fik deres Zion, Jerusalem, tilbage som deres hovedstad. Zionisterne tror på, at jøderne er specielt udvalgt af Gud som Hans ejendomsfolk og, at alle profetierne i Det gamle Testamente skal gå i opfyldelse helt bogstaveligt: Den pagt, Gud oprettede med Abraham, Isak go Jakob, står fast og er urokkelig og skal ske fyldest.
Nogle zionister går til yderligheder og blive ekstreme, men det er fordi, de er nidkære for deres ret som Guds ejendomsfolk og for deres land som Guds hellige land.

Kristen zionisme.

Kristen Zionisme er ikke nogen politisk organisation, men det er en stor skare af kristne over hele verden, som tror på det samme, som de jødiske zionister gør. De har stor kærlighed til jøderne, og de støtter og hjælper jøderne i deres stræben efter at genopbygge Israels land. De kristne zionister tror fuldt og fast på, at Guds løfter til Israel skal forstås, som de er skrevet, og at jøder og kristne har samme rod og er grene på det sande oliventræ: jøderne som de naturlige efterkommere af Abraham, de kristne Abrahams efterkommere på grund af deres tro på Guds Ord.

Kristne zionister har ikke været så fremtrædende før, som de er nu og sikkert vil blive mere og mere i fremtiden. I begyndelsen af vort århundrede var der ikke så mange, der tænkte på, at Guds Ord ville gå i opfyldelse, når det gjaldt jøderne, som det gør nu.
Men da vi var børn for 50 år siden, hørte vi vore forældre fortælle, at der ville komme en dag, hvor jøderne ville få deres land igen. Vi lyttede og undrede os, når de ældre fortalte, at der står i skriften, at jøderne skulle bæres hjem som på fuglevinger til deres land. Vi ved nu, at vore forældre var kristne zionister, som troede på Guds Ords bogstavelige opfyldelse på jødefolket. Den sæd, der er sået i vore hjerter som børn, vokser og fylder os med glæde. Vi må fryde os, når vi nu dag for dag ser, hvordan alle de ting, Gud har sagt i sit Ord, går i opfyldelse:

"Jeg vil hente eder fra folkene, samle eder fra alle lande og bringe eder til eders land. Da stænker jeg rent vand på eder, så I bliver rene --." Ez. 36:24.
"På hin dag skal Herren atter udrække sin hånd for at vinde, hvad der er til rest af hans folk.- For folkene rejser han banner, samler Israels bortdrevne mænd, sanker Judas spredte kvinder fra verdens fire hjørner."
Es. 11:11-12.
I vor barndom var det umuligt, menneskeligt set, men i dag, så få år efter, sker det!
Også Det nye Testamente taler om denne genopbyggelse, som skal nå sin fuldendelse, når Jesus kommer igen. Jakob siger i Apg. 15:13-16:
"Brødre, hør på mig! Simeon har fortalt, hvordan Gud først drog omsorg for ud af hedningerne at vinde sig et folk, som kunne bære hans navn. Hermed stemmer også profetiens ord, således, som der står skrevet: "Derefter vil jeg vende tilbage og atter opbygge Davids faldne hytte, og dens ruiner vil jeg opbygge og rejse igen."

Kristne zionister ønsker ikke at være en politisk organisation, som nogen kunne fristes til at kalde den, men det er, som ovenfor nævnt, kristne, som står fast sammen med jøderne på profetiens ord også overfor verdslige myndigheder.
Vi vil proklamere Israels ret til at eksistere og jødernes ret til at vende hjem og tage deres fædreland i besiddelse, også de jøder, som i dag bliver hindret af regeringer og myndigheder og af mørkets magter.
Som kristne vil vi også kendes ved vore rødder i troen.
Abraham, vor fader i troen, var jøde.
Jesus, vor frelser og Herre, er jøde.
Apostlene var jøder, og frelsen er således udgået fra jøderne. Vi skylder dem respekt og ære.
I Israel blev Jesus født.
I Israel døde Jesus for vore synder og opstod af graven på påskemorgen.
I Israel (på Oliebjerget) tog Jesus afsked med sine disciple og for til himmelen.
I Israel faldt Helligånden på de første troende.
Jesus lovede, at Han ville komme tilbage igen og stå på Oliebjerget som den herliggjorte Messias.
Jesus skal regere hele verden under Tusindårsriget ud fra Jerusalem, Zion, hvorfra ret skal udgå til hele jorden.

Jøderne trænger til kristne zionister.

Under 2.verdenskrig og ved mange andre lejligheder har jøderne oplevet kristendommen fra en barbarisk side. De har ikke oplevet Guds kærlighed gennem kristenheden, som de burde have gjort. Derfor har de været negative og mistroiske i mange år, når de har mødt kristne, og de ønskede ikke at høre om Jesus som Messias.
Men efter at have oplevet, at der er mange kristne i dag, der søger at

hjælpe og opmuntre, støtte og trøste jøderne i deres trængsler, er de begyndt at undres. Mange jøder er begyndt at studere Det nye Testamente, og mange af dem er nu åbne for at tale om Jesus.
De er dybt taknemmelige for de kristne zionister, som tør stå sammen med dem mod de hårde domme og anklager, der kommer imod dem fra hele verden. De oplever nu kærligheden gennem de kristne, og det smelter deres hjerter.
Som kristne har vi forpligtelser overfor Israel, når mange andre håner og foragter dem. Dette betyder ikke, at vi skal være anti-arabiske. Gud elsker også araberne, og det skal vi også gøre. Han vil frelse araberne og velsigne dem. Han har en plan også med dem.
En dag skal også Ægypten og Assyrien blive til velsignelse på jorden sammen med Israel:

> *Esajas 19: 23-25*
> *"På hin dag skal der gå en banet vej fra Ægypten til Assyrien, og Assyrien skal komme til Ægypten og Ægypten til Assyrien, og Ægypten skal tjene Herren sammen med Assyrien. På hin dag skal Israel selvtredie, sammen med Ægypten og Assyrien være en velsignelse midt på jorden, som Hærskarers Herre velsigner med de ord: "Velsignet være Ægypten, mit folk, og Assyrien, mine hænders værk, og Israel, min arvelod!"*

Men netop nu, hvor Israel er hårdt trængt, må vi støtte dem som vore søskende. Vi må erkende, at Gud har udvalgt dem som sin specielle arvelod og samarbejde med Gud om at trøste og hjælpe Hans ejendomsfolk efter alle de lidelser, de har været igennem.
Vi lever i en tid, hvor ondskaben tager til, kærligheden bliver kold hos de fleste, og mange tænker mere på dem selv end på næsten.
Lad os som kristne enkeltpersoner og kristne lande lade os fylde af Guds kærlighed til alle mennesker, og mest af alt til Israel, som har så stort behov for det netop nu.

Gud er nidkær for Zion, og vi som Guds folk må være nidkære for Zion:

Zak.8:2-3
"Så siger Hærskarers Herre: Jeg er fuld af nidkærhed for Zion, ja, i stor vrede er jeg nidkær for det. Så siger Herren: Jeg vender tilbage til Zion og fæster bo i Jerusalem. Jerusalem skal kaldes den trofaste by, og Hærskarers Herres bjerg det hellige bjerg." .

Kapitel 12

Kvinden og drengebarnet.

Den dybeste årsag til kampen i Mellemøsten og Israels problemer.
Man kan se og høre om andre lande og nationer, som er i krig og modgang. Man kan opleve frygtelige og uretfærdige ting fra mange dele af verden uden at fæste sig særligt ved det eller forarges over det. Efter en tid er det meste glemt af det, man hørte.
Men det er noget andet med Israel. Alt, hvad der foregår med dette lille folk, bliver registreret og omtalt, og hele verdens øjne er rettet imod Israel. Alle ved, det er Guds udvalgte folk, og alle forventer, at jøderne skal være anderledes end andre. Man forventer, de skal være bedre, næsten fuldkomne. De fleste lande i verden er imod Israel i vor tid. Hvorfor?
Det er dybest set ikke mennesker, der er Israels fjender. Djævelen selv er Israels argeste fjende. Det er ham, der er den dybeste årsag til de store prøvelser og problemer, jøderne altid har været i.
Dette forklarer Åbenbaringsbogen os med en spændende billedtale i kapitel 12.

Joh. Åb. 12:1-2.

"Og et stort tegn viste sig på himmelen: En kvinde med solen som klædebon og månen under sine fødder og en krans af tolv stjerner på sit hoved. Og hun var frugtsomme lig og skreg i barnsnød og fødselsveer."

Israel sammenlignes ofte i bibelen med en kvinde, og også her i dette skriftsted er det klart, at det er Israel, der er tale om. Israel, som ligger midt på jorden, hvor solen står højt på himmelen. Israel, som har tolv stjerner på sit hoved: Tolv stammer, som Gud selv har opdelt folket i.
Som vi har set helt fra Abrahams tid, arbejdede Gud med dette folk og dette land for gennem det at frembringe forligelse mellem Gud og mennesker. Gennem Israels folk skulle Frelseren, Jesus Kristus fødes. Når vi ser slægtsregistrene, som skulle stå som Jesu jordiske familie, ser vi en slægt af mennesker, der trods deres fejl og mangler af hele hjertet ønskede at leve Gud til behag.
"Hun var frugtsommelig og skreg i barnsnød," læste vi. Inden Jesus blev født, var Israel i den største vånde, det nogensinde havde været i, og alle så hen til, at Messias skulle fødes og udfri landet af fjendehånd.
Der bliver profeteret om den tid i Mikas bog 4:8-10:

"Men du, o hyrdetårn, Zions datters høj, til dig skal det komme, det forrige herredømme tilfalde dig, Jerusalems datters rige. Hvi skriger du så højt? Er kongen ikke i dig? Er da din rådgiver borte, nu du gribes af fødselsveer?"

Her ser vi en profeti, om Israels situation, som passer sammen med ordene fra Åb. 12: 2.

"Og hun var frugtsommelig og skreg i barnsnød og fødselsveer."

Jøderne selv opdagede ikke, at Frelseren blev født. De havde regnet med, at Han skulle fødes et andet sted end i en stald.
Men der var en anden, som opdagede det, og som fra første færd var på vagt, Djævelen!

Der står om ham i Åb. 12:3:

> *"Og et andet tegn viste sig på himmelen. Se, der var en stor, ildrød drage med syv hoveder og ti horn og syv kroner på sine hoveder. Og dens hale fejede en tredjedel af himmelens stjerner væk og kastede dem ned på jorden. Og dragen stod foran kvinden (Israel), som skulle føde, for at sluge hendes barn, så snart hun havde født det."*

Helt fra tidernes morgen, da Djævelen, den gamle slange, bedrog Eva og Adam, ved vi, at Gud havde en frelsesplan for at redde mennesker fra synden og Djævelen. Gud sagde til Djævelen i.

> *1. Mos. 3:15.*
> *"Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem din sæd og hendes sæd. Den skal knuse dit hoved, og du skal hugge den i hælen."*

Israels land og jødefolket skulle som en kvinde føde Frelseren, som skulle tilintetgøre Djævelens gerninger. Derfor rasede Satan lige fra det øjeblik, Jesus skulle fødes, og han prøvede fra første færd at "sluge" drengebarnet, som skulle fødes.

Da Satan fra begyndelsen var i himlen, kaldtes han Lucifer, som var som den største og smukkeste stjerne. Men han hovmodede sig og ville være større end Gud. Derfor blev han kastet ud af Himlen og nedstyrtet til jorden. Sammen med ham "fejede hans hale " en hel hær af andre stjerner ned, en tredjedel af alle dem, som var sammen med ham i himlen. De er nu hans engle og budbringere og ødelægger

jorden og påvirker mennesker, som ikke vil have noget med Gud at gøre.
Der står i vers 7-9. Og der blev kamp i Himmelen.

> *"Englen Mikael og hans engle stred mod dragen, og dragen og dens engle stred mod dem. Men de kunne ikke stå sig, og der fandtes ikke længere plads for dem i Himmelen. Så blev den store drage nedstyrtet, den gamle slange, som kaldes Djævelen og Satan, hele verdens forfører. Han blev nestyrtet til jorden, og hans engle blev nedstyrtet sammen med ham."*

Bibelen forklarer her tydeligt om den voldsomme kamp, som begyndte, da Satan var i Himmelen, og denne kamp er endnu ikke til ende. Der var ikke plads til Djævelen i Himmelen.
Da Jesus skulle fødes, gjorde Satan alt for at hindre kvinden Maria og kvinden Israel i at føde Jesus.

> *"Og der var ikke plads for dem i herberget",* står der.
> Den onde prøvede at hindre fødselen.
> *"Men hun fødte et drengebarn, som engang skal vogte alle folkeslag med jernspir."*

Kongernes konge blev født på trods af al Satans modstand.
Herodes prøvede at få drengen slået ihjel ved at ihjelslå alle små drengebørn, da han havde hørt, at Jesus var blevet født i Betlehem, og de vise mænd kom langvejsfra for at tilbede barnet.
Herodes bad vismændene om at fortælle sig, hvor barnet lå. "Jeg vil også tilbede det," sagde han. Men hans hensigt var at dræbe Jesus, drengebarnet.
Det samme trick bruger han i dag. Han iklæder sig en skikkelse som en lysets engel for at dræbe alt, hvad der har med Jesus at gøre, og han hader Israel, fordi drengebarnet blev født der. I Israel rejstes

Golgata korset, hvor Jesus tilintetgjorde Satans gerninger for alle, der vil tage imod det. Da Jesus opstod, havde Han gennem sit jordiske legeme sejret over Satan og bragt forligelsen tilbage mellem Gud og mennesker. Alle, som tror, oplever den velsignede kontakt med Gud, som Jesu død på Golgata gav verden, da Han råbte råbte: "Det er fuldbragt!"

Det var i Israel, Jesus opstod fra de døde. Medens alle nationer i dag valfarter til Israel for at se de steder, hvor Jesus døde og opstod, raser Satan. Han vil gøre alt for at hindre mennesker i at huske og forstå, hvad Jesus har gjort for os.

På Oliebjerget tog den herlige, opstandne Jesus afsked med sine disciple og lovede, at Han en dag ville komme tilbage på samme måde, som Han for af sted. Derfor hader Satan dette land og folk, som bragte Frelseren til jorden. Satan ved, at når Jesus kommer tilbage, skal Han komme som herskeren, der bringer fred og forligelse. Der står i kapitlet, vi læste om dragen og drengebarnet, at drengebarnet blev bortrykket til Gud og Hans trone, men en dag skal Han vogte alle folkeslag med jernspir.

Hvorfor redder Gud da ikke hele verden nu?
Der står, at da Satan blev nedstyrtet sammen med hans engle, og Jesus sejrede over ham:

> *"Fra nu af er frelsen og kraften og Riget vor Guds, og magten Hans salvedes. Thi nedstyrtet er vore brødres anklager, som anklagede dem for vor Gud dag og nat."*

Men så kommer betingelsen for menneskeslægtens sejr:

> *"Og de har sejret over ham på grund af Lammets blod og på grund af deres vidnesbyrds ord. Og de havde ikke deres liv*

for kært til at gå i døden."

Alle, som tror på Jesu død for verdens synd, og som med deres mund bekender sig til Ham, og som ikke har deres liv for kært til at gå i døden for Ham, det er dem, der sejrer over det onde.

Tiden, der ligger foran os nu, er hård for dem, som ikke står på Guds side. I vers 12 står der:

> *"Glæd jer derfor, I Himle, og I, som bor i dem! Ve jorden og havet! thi Djævelen er kommet ned til jer. Hans harme er stor, fordi han ved, hans tid er kort."*

Der står et par gange i dette kapitel, at når dragen raser mod kvinden Israel, vil Gud forbarme sig og bortrykke sit folk til et sted, hvor det kan gemme sig en tid:

> *"Der blev da givet kvinden den store ørns to vinger , for at hun skulle flyve ud i ørkenen til sit sted, hvor der sørges for hende en tid og to tider og en halv tid borte fra slangen."*

Vi har set gennem tiderne, at selv om Israel har måttet spredes blandt folkeslagene og er blevet draget eller jaget ud i ørkenen, har Gud hele tiden holdt øje med dem og bevaret dem som ét folk. Nu bor de trygt i deres land. Gud har bevist gennem alle de krige, der har været, siden Israel blev en samlet flok dernede i Mellemøsten, at Han strider og kæmper for sit folk. Slangen kan ikke besejre Israel.

Der står i Ezekiels bog, at Israels fjender en dag vil overfalde Guds folk, som bor trygt, men da vil Guds harmes vin blive udgydt over fjenderne, og de vil blive hårdt straffet. De folkeslag, der går sammen med Gog og Magog imod Israel, vil blive tilintetgjort sammen med Gog og Magog.

"Slangen spyede vand som en flod ud af sin mund efter kvinden for at skylle hende bort med strømmen. Men jorden kom kvinden til hjælp, og jorden åbnede sin mund og opslugte floden, som dragen havde udspyet af sin mund."

Der vil hele tiden være andre folk eller omstændigheder, der redder Israel, når de er i størst fare. Når dragen ikke kan overmande kvinden, vil den vende sig mod de andre *"af hendes slægt",* står der i det sidste vers i kapitlet, *"dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd."* Det kan kun være de afgjorte kristne, der her tales om. Men som Gud værner om Israel, vil Han værne om sit folk, dem, som tror på Jesu navn og ikke fornægter Guds Ord.

Kapitel 13

Dragens hoveder = Israels fjender.

I Åbenbaringsbogen 12 læste vi i forrige kapitel om dragen, Satan, den gamle slange i vers 3.

"Og et andet tegn viste sig på himmelen. Se, en stor, ildrød drage med syv hoveder og ti horn og syv kroner på sine hoveder."

Det var denne drage, der ville bekæmpe drengebarnet, som kvinden skulle føde.

Tænk på dette billede, når du læser om eller hører om kampen i Mellemøsten. Det er dybest set ikke mennesker, der kæmper. Lige siden Jesu fødsel har det set ud, som om mennesker ville slå Jesus ihjel, og det lykkedes for dem til sidst. Men det er Djævelen selv, der bruger mange forskellige mennesker og metoder til at få Jesus og Hans slægt udryddet. Der står, at dragen havde syv hoveder. Det vil sige, han viser sig på syv forskellige måder

i sin kamp imod Jesus og Hans folk. Han, som er løgnens fader, skifter ansigt alt efter, hvem han er sammen med. På den måde bedrager han hele den verden og alle de mennesker, som ikke vil kende Gud og Hans vilje.

Han kom i Herodes-skikkelsen for at slå Jesus ihjel. Herodes prøvede at få de vise mænd til at fortælle sig, hvor Jesusbarnet var blevet født. Han sagde til dem, at han også ønskede at se barnet og tilbede det. Løgnens ånd fyldte ham, og han havde kun til hensigt at dræbe barnet, så Jesus ikke skulle blive konge i hans sted. Men Gud reddede Josef og Maria og det lille Jesusbarn, så de undslap. Det var Djævelen, dragen, der kæmpede imod Jesus, Guds søn, og blev besejret.

Djævelen kom også i en lysets engels skikkelse i de religiøse farisæers fremtræden.

> *Jesus siger i Joh, 8: 44.*
> *"I har Djævelen til fader, og I er villige til at gøre, hvad der lyster jeres fader. Han har været morder fra første færd, og han står ikke i sandheden, thi der er ikke sandhed i ham. Når han taler løgn, taler han af sit eget, thi han er en løgner, ja løgnens fader"*

Vi ved, at det var dem, der var årsag til, at Jesus blev korsfæstet. Jesus siger selv til farisæerne og de skriftkloge i Mat. 13, at de har Djævelen, som er løgnens fader, som deres ophav. Samen med Romerne, slog de Jesus ihjel, men Han sejrede ved at opstå fra de døde. Dragen har lige siden kæmpet mere end nogensinde for at udrydde Jesu slægt og efterfølgere.

Djævelen kom i Hitlers skikkelse for at få udryddet Jesu slægt, den slægt, som engang skulle vende tilbage til Israels land, den Onde

vidste det, Satan kender bibelen og Guds mange løfter til Israel om, at Jesus, som for til himlen, skal komme igen og herske ud fra Jerusalem. Derfor ville dragen i skikkelse af Hitler udrydde jøderne.

Dragen kom også som store kommunistiske ledere, der ville aflive alle jøder og kristne eller tage dem til fange bag lås og slå for at udslette tanken om, at der findes en Gud. De ønskede mennesker i centrum som guder, der skal styre verden. I dag er der få jøder, der får lov at rejse ud fra de kommunistiske lande, og der er givet de kristne ganske lidt frihed i forhold til før. Men kampen mod Israel og de kristne vil også fra den side blive stærkere senere igen ifølge bibelen.

I vor tid er dragens hoved meget tydeligt og utilsløret: Islam, som har sin rod i Ismael, Isaks halvbroder. Den gamle misundelse og det gamle had er aldrig ophørt. Det har ligget stille en tid men er vågnet op med fuld styrke. De ekstreme muslimer gør alt, hvad der står i deres magt for at udrydde jøderne, og det står tydeligt i PLOs formålsparagraffer, at Israel ikke skal have lov at eksistere, og at de skal udryddes af deres land.
For at bedrage verdens ledere, firer fjenden ganske lidt på sine hårde krav engang imellem, men dybest set er Islams mål stadigt det samme.
Det er dragen og alle de stjerner, hans hale fejede ned fra himmelen, som styrer hele den modstandsbevægelse, vi ser imod Israels land og folk. Djævelen bruger mennesker.

Fordi Satan ved, at jødernes helligste plads er Jerusalem, hvor de venter, at deres Messias skal komme og regere ud fra, vil Islam gøre alt for at få Jerusalem som deres hovedstad.
De ved, at Messias skal sidde i Guds hellige tempel i Jerusalem, derfor har de bygget deres hellige tempel netop der. Det er en åndelig kamp, som har alle Helvedes kræfter bag sig. Men Guds kraft er

større. Bibelen taler mange gange tydeligt om, at Jesus, kongernes konge vil komme, som Han har lovet. Han skal regere i tusind år ud fra Jerusalem, og templet, som skal bygges for Ham, vil komme til at stå lige der, hvor Ordet siger, det skal stå. Salig den, der ikke er imod Guds hellige ord men trofast holder fast ved det og lever efter det.
Djævelen kæmper som dragen gennem forskellige mennesker for at få al den ære, Jesus engang vil få.
Kapitel 12:17. Afsluttes med et vers, som tydeligt viser denne kamps mål:

> *"Og dragen vrededes på kvinden (Israel) og gik bort for at føre krig mod de andre af hendes slægt, dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd (de kristne)."*

Hvis vi har dette i tanke, når vi ser på verdenssituationen, kan vi bedre forstå, hvorfor der er kamp.
Vi kan også på forhånd kende udfaldet af denne voldsomme krig, fordi der står profeteret om det alt sammen i bibelen. Det er forudsagt, at denne kamp ville komme. Alle profeterne i Det gamle Testamente fortæller om dette. Jesus forudsiger i Det nye Testamente, hvad vi kan forvente, der vil ske.
Udfaldet af kampen vil blive:
Jesus, Frelseren, vil komme på Oliebjerget i Jerusalem.

> *Zak. 14:9.*
> *"Og Herren drager ud og strider mod disse folk, som han fordum stred på kampens dag. På hin dag står hans fødder på Oliebjerget østen for Jerusalem." Zak.14:3-4.*
> *"Og Herren skal være konge over hele jorden. På hin dag skal Herren være een og hans navn ét."*

Der vil Han tilintetgøre alle dem, der er draget i kamp mod Israel. Uanset hvad mennesker siger og mener, så står Gud fast på sine

løfter om, at Han elsker Israel og vil redde dem fra deres fjender og give dem Det forjættede Land. Gud elsker alle mennesker, men Han hader Djævelen, synden og det store hovmod, som Satan og mennesker er fyldt af. Og alle, der ikke vil adlyde Guds ord og vilje, men samler sig til kamp mod Israel for at kæmpe imod dem og udrydde dem, vil opleve Guds frygtelige vrede.

Gud er kærlighed, men Hans kærlighed kommer kun til udtryk gennem Hans Søn Jesus Kristus. Ingen kan tro på Jesus Kristus og samtidig hade Guds udvalgte folk, Israel.
I endens tid vil alle mennesker blive stillet på valg, når det gælder Israel. Vi så det i "mini-format", da vore forretninger ikke ville handle med israelske varer på grund af kampen i Mellemøsten. Vi vil komme til at se det på mange større områder fremover.
Den, der kæmper mod Israel, kæmper mod Gud!

Dragen vil også forfølge og kæmpe imod dem, der er "i slægt med kvinden, Israel", som der står i:
Åb. 12:17, "Dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd."
Men også de er Guds udvalgte folk, Hans øjesten og ejendomsfolk, og Han vil også gribe ind og redde alle dem, der tror på Jesus som deres frelser og herre. Selv om de kommer ud for megen modstand og kamp mod det onde, vil Gud redde dem for evigheden.
Derfor læser vi også i Åbenbaringsbogen om, at der skal være to slags mennesker foran Guds trone, som skal lovsynge og prise Gud i al evighed: De hundrede og firefyrretyve tusind ud af Israels folk tillige med en mægtig skare, som ingen kan tælle ud af alle folk og stammer og tungemål, dem, som tror på Hans navn og ikke fornægter Hans ord.

Jordens navle.

Israel bor på jordens navle, står der i:

Ezekiels bog 38: 10-12.
Så siger den Herre Herren: "På hin dag skal en tanke stige op i dit hjerte, og du skal oplægge onde råd og sige: "Jeg vil drage op imod et åbent land og overfalde fredelige folk, som bor trygt, som alle bor uden mure og hverken har portstænger eller porte for at gøre bytte og røve rov, lægge hånd på genopbyggede ruiner og på et folk, der er indsamlet fra folkene og vinder sig fæ og gods, og som bor på jordens navle."

Jordens navle, Israel, vil være den store arena, hvorpå den sidste, store kamp mellem Gud og Satan vil blive udkæmpet, og hvor Gud vinder.
Hele verden vil kunne se på deres TV skærme, hvorledes Gud kæmper for sit folk, og hele verden må erkende, at Israels Gud hjælper sit folk.

"Jeg viser mig stor og hellig og giver mig tilkende for de mange folks øjne, og de skal kende, at jeg er Herren."

Da vi var børn, tolkede vore forældre, at dette med at alle folk skulle kunne se med deres øjne, hvad der skulle ske i Mellemøsten, sikkert skulle tolkes på en åndelig måde. Fjernsynet var endnu ikke kendt dengang. Nu ved vi, at det er muligt.
Der står indirekte om fjensynets tid i Åbenbaringen 11. To vidner skal gå rundt i Jerusalems gader og udråbe, hvad Guds vilje er. De står for Guds åsyn og forkynder Hans ord og vilje i endetiden.
Alle mennesker, som bor i en stor cirkel omkring jordens navle, vil kunne følge alle begivenhederne i Mellemøsten, den store arena. Alle vil komme til at erkende, at Herren er Gud.

Kapitel 14

Grunden til Guds vrede

Da Lucifer ville være større end Gud, måtte dette hovmod føre til en total adskillelse fra Gud. Lucifer blev udelukket af Himmelen.

Da Adam og Eva adlød Satans røst fremfor Guds befaling og vilje, måtte det føre til en adskillelse fra Gud og en uddrivelse af Adam og Eva fra Guds have.

Esau, barn af Isak og barnebarn af Abraham, ringeagtede mange år senere sin førstefødselsret, som medførte en særlig udvælgelse og velsignelse. Esau valgte at sælge sin førstefødselsret og dermed Guds velsignelse for en ret mad. Dette førte til, at Gud gav Esaus slægts velsignelse til Jakob, Esaus tvillingebroder. Ulydigheden måtte føre til, at en anden fik hans plads: Jakob, som ellers var den yngste, fik Guds velsignelse og udvælgelse over sit liv. Igennem ham og hans slægt ville Gud herliggøre sit navn.

Jakobs sønner overtog derfor Guds løfter efter deres fader Jakob, og som vi ved, har Gud ikke ændret ved denne beslutning.

Gud besluttede at lade sin søn, Jesus Kristus, føde gennem Abrahams, Isaks og Jakobs slægt og lod Helligånden komme over Jomfru Maria, så hun fik lov at føde Guds Søn, Jesus Kristus, ind i verden.(Se Maria og Josefs slægtsregistre på følgende side)

Vi ser, at der hele tiden fra før Kristus og efter Hans fødsel har været en kamp mellem Gud og Satan om, hvem der skulle have ære, magt og herlighed. Lige fra Jesu fødsel, har Satan, som vi har læst, prøvet at udrydde Jesus, så Han ikke kunne blive verdens frelser ved at give sit liv på Golgata.

Denne kamp fortsætter i vor tid, men det foregår på en måde, som mennesker ikke ser, hvis ikke man fortæller dem det.
Da Jesus var opstået fra de døde efter at have besejret Satan og Døden, for Han til Himmelen og sendte os Helligånden som en hjælper, vejleder, trøster og kraft, så vi kunne leve kristenlivet og sejre over det onde.

Satans modtræk.

I året 570 blev Muhammed født. I hans hjemegn var der en stor sort sten, som man troede indeholdt 365 guder, en gud for hver dag i året. Muhammed havde hørt om én Gud på sine rejser med karavanerne, og han påstås at have fået en åbenbaring om, at han skulle ophæve de 365 guder og kalde dem een gud, Allah.

Marius Baar skriver i sin bog "Vesten må vælge"
"Da Muhammed blev født i 570 i et af husene i Mekka, var den sorte sten, Kaabaen, Arabiens religiøse midtpunkt. I Kaabaens store gård stod 365 gudebilleder. Man ærede der alle slags guder. Men den virkelige gud, stenens gud, overstrålede alle de andre i berømmelse. Han var gudernes gud, og selv om man ikke længere ofrede mennesker til ham, ofrede man kameler. Han var så mægtig, at han gjorde Mekka uindtagelig. Muhammed forjagede alle de 365 afguder. Hans gud, Allah, var den eneste gud. Men han beholdt Kaabaen som helligdom og bekræftede også, at den sorte sten havde magt til at optage synder i sig. Muhammed gjorde det til en pligt for enhver troende at gøre een pilgrimsrejse til den hellige sten.
I Koranen står der også i Sura 22: 26-27, at en muslim mindst een gang i sit liv skal valfarte til Mekka.
Allah er altså ikke en gud, der har åbenbaret sig, men en gud, Muhammed har skabt. Vor Gud, Skaberen, som vi læser om i bibelen, bor ikke i en sten. Stenens gud er en afgud, som styrer hele Islam. Han er hård og ubarmhjertig, og vi har set mennesker, som har

hengivet sig til denne gud, blive dæmonbesatte og få direkte forbindelse med Satan selv. Derfor ser vi også nu i hele verdensbilledet, at Islam ikke blot er en religion. Den er både religion og politik. Satan selv, som styrer denne religion, ønsker at være verdenshersker. Det er Islams højeste mål at få magt over alle regeringer i hele verden og på den måde blive verdenshersker. Derfor er det så farligt at give muslimer indflydelse i ledelsen af et land, da det er deres dybeste ønske og mål med det gode eller med det onde at tage magten i alle lande.

Marius Baar, som har studeret Islams lære grundigt, skriver:
"Muhammed har i Islam degraderet den gammeltestamentlige lære om Guds enhed på en forkert, menneskelig måde. Allah er for muhamedanerne en sjælløs, ubevægelig og ubarmhjertig gud, som kun tåler sit eget billede. For ham er mennesket en retsløs slave uden valgmuligheder. Denne gud fordrer underkastelse og tilbedelse af alle skabninger. Han er den fuldkomne egoisme, en grusom, kærlighedsløs tyran. Denne gud er en skæbne, og Islams falske lære fører uvægerligt til stivnen og mørk skæbnetro."

At Muhammed var en falsk profet, stadfæstes ved, at han sagde, at han var den sidste profet. Han godkender Jesus som Guds profet, men han ophøjer sig selv til at være den Gud sendte efter Jesus. Alle, som kender bibelen og tror på Jesus, ved, at Helligånden er Guds Ånd og den Talsmand, som Jesus sendte til os fra Himmelen, da Han drog hjem til sin Fader.
At gøre noget menneske til Den sidste Profet, som Gud har sendt for at tale til mennesker, er at synde mod Helligånden. Gud taler i dag til mennesker ved Helligånden. Han er den sidste talsmand, Gud sendte til jorden på pinsedag, da Jesus var faret til Himmelen. Synd imod Helligånden er den største synd, der findes, og Guds ord siger klart, at der ikke er tilgivelse for denne synd.
Muhammed vil altså på samme måde som Djævelen gøre sig større

end Gud ved at fornægte Jesus og Helligånden som Guds talerør til os mennesker.
Der er mange ting, der beviser for os, at Muhammed er en falsk profet, og at hans religion, Islam, er den største antikristelige religion, der eksisterer. Det er kampen mellem Isak og Ismael, som vi i dag ser opstå på en ny måde. Og dragens kendetegn følger Islam: Man vil udrydde Israel og kristendommen.
Det er meget let at lade sig bedrage af Islam, når man hører, at de taler om, at der kun er een gud. Men lad os i korthed se lidt nærmere på, om det er sandheden, Islam forkynder.

Hvad er deres lære?
Ifølge Lance Lambert, som har studeret deres lære meget nøje, siger Islam, at Jesus ganske rigtigt er den lovede Messias.
Jesus blev født af jomfru Maria og undfanget ved Helligånden. Jesus begik aldrig nogen synd og gjorde mange forunderlige mirakler.
De lærer også, at jøderne ville korsfæste Jesus. Men fordi Jesus var så ren og hellig, ville Gud ikke tillade, at Han blev korsfæstet, så Gud tog Ham hjem til sig på samme måde, som Enok blev bortrykket til himlen.

Muslimerne fornægter selve kernen i evangeliet: At Jesus bar hele verdens synd på Golgatas kors og blev en soning for hele folkets synder, overtrædelser og uretfærdighed, så der ikke kan blive forligelse mellem Gud og mennesker ved troen på Jesu frelsesværk.
De lærer også, at man ikke kan blive født på ny, da Jesus ikke besejrede døden og ikke opstod fra de døde. Kan Satan få mennesker til at tro på det, er der ikke frelse for noget menneske ved troen på Guds søn, Jesus Kristus.

Hvad tror muslimerne da på?
De tror på, at Gud først talte til jøderne, men de fordærvede den åbenbaring, Gud gav dem i Det gamle Testamente.

Gud talte da til de kristne. Men også de fordærvede Guds tale i det, vi kalder Det nye Testamente.
Men så talte Gud til Muhammed. Det var den sidste og endelige åbenbaring, som alle skal underkaste sig og tro på og leve efter. Bibelen er forkastet, så Koranen nu er den bog, man skal tro på. Koranen er Guds endegyldige og absolutte vilje og åbenbaring, og Muhammed er Guds sidste profet.
Man lærer, at jøder og kristne godt kan få lov at eksistere, hvis de vil godtage Koranen som Guds endegyldige ord. Hvis ikke de vil det, skal de dø. Enhver muslim, som dræber en sådan jøde eller kristen, vil efter sin egen død gå lige ind i Paradiset!
Det højeste mål for alle muslimer er, at alle lande og regeringer skal være under Islams regime. De arbejder målbevidst på at underlægge sig hele verden og gøre Koranen til hele verdens rettesnor og alle landes regeringer til islamiske regeringer.
De kan under ingen omstændigheder acceptere en jødisk eller kristen stat. Jøder og kristne underminerer hele den islamiske teologi. Derfor må den israelske stat udryddes. Muslimerne vil have hele landet underlagt Islam og Jerusalem som deres hovedstad. Derfor har de bygget deres moske lige på det område, hvor det jødiske tempel lå, inden det blev ødelagt af romerne.

Islam viser forskellige ansigter.
Islam viser forskellige ansigter, alt eftersom det passer i de samfund, de lever i. Men dybest nede ligger ønsket om en dag at underlægge sig det land, de er i. Da tjener de Allah. Der findes ikke kærlighed i denne religion, og man tror, man dyrker Gud, når man slår mennesker ihjel.
Mærket i deres banner er sværdet, og inskriptionen på banneret er:" Ved dette skal vi sejre!"
I dag køber Islam hele landområder med olien, som de ejer og sælger til hele verden. Må Gud hjælpe os, at vi ikke skal underkaste os denne djævelske teologi. Ifølge Guds levende og sande ord vil Isaks

efterkommere sejre til sidst. Stakkels mennesker og lande, som sælger deres sjæle til Ismaels efterkommere, muslimerne.

Hvad skal vi da tro?
Se på frugterne af Islams fremmarch over kontinenterne!
Islam betyder underkastelse. Mennesker bliver undertrykte, underudviklede og ihjelslåede. Der er sult og tørke overalt, hvor Islam overtager magten. Guds velsignelse forsvinder. Den bliver kvalt.
Mange spørger i dag: "Kan Gud virkelig være kærlig, når Han tillader, at der er krig og så megen ondskab på jorden?"
Gud er kærlighed. Gud ønsker, at alle mennesker skal have det godt. Men valget ligger hos os. Der, hvor mennesker og regeringer vælger at følge ondskaben, der kan Gud ikke lade sin velsignelse komme ned. Vi har alle fået frihed til at vælge. Kun i Kristus er der frihed og nåde. Den, der tror på Kristus, er under Guds velsignelse. Der findes ingen anden vej til Guds hjerte. **Jesus er vejen, sandheden og livet.**

> I *1. Tim. 2:5-6 står der:*
> *"Thi der er kun een Gud, og kun een mellemmand imellem Gud og mennesker: Mennesket Kristus Jesus, der gav sig selv som en løsesum for alle."*
> *I Apg. 4:12 står der også tydeligt og klart, hvem vi skal tro på: "Og der er ikke frelse i nogen anden (end Jesus). Thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses."*
> *I Johs. 17:3:*
> *"Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og Ham, som du har sendt, Jesus Kristus."*

Kapitel 15.

Israels andre fjender.

Det er helt åbenlyst for alle, at Islams ånd er Israels fjende.
Det er også tydeligt for de fleste, at kommunismens ånd hader jøderne. Disse to fjender kæmper sammen imod staten Israel. Selv om vi hører om fredsforhandlinger, ligger der en konstant modstand og kamp under overfladen på disse to magter imod Israel som en selvstændig stat med Jerusalem som hovedstad.
Det mærkeligste, der dog sker i vor tid er, at også en stor del af kristenheden vender sig imod Israel. Man siger, at alt, hvad der er skrevet af løfter og glædelige fremtidsmuligheder for Israel, egentlig er bestemt for kirken, menigheden, det åndelige Israel. Man mener, at fordi jøderne slog Jesus ihjel og forkastede Ham som deres frelser, har Gud forkastet Israel og gjort dem, som tror på Kristus som verdens frelser, til et nyt Israel.

Denne del af kristenheden er den smerteligste fjende at tænke på. Gud har af bare nåde tilladt, at Israel forkastede Jesus som Messias, for at også hedningerne, alle andre folk, som ikke er jøder, kunne få en mulighed for at blive frelst. Vi har derfor ingen ret til at tro, at Gud har forkastet det folk, Israel, som Han elsker så højt. Guds ord vil aldrig forgå, og de løfter, Han gav Abraham, Isak og Jakob, står stadig ved magt.
I Romerbrevet forklares det meget tydeligt for os, hvilken stilling Israel nu har i Guds øjne:

> *Rom. 11:1-2.*
> *"Har Gud da forskudt sit folk? Nej, langtfra! - Gud har ikke forskudt sit folk, som Han forud kendte."*

Paulus forklarer gennem hele dette kapitel, at Gud, som har udvalgt

Israel, hele tiden vil lade en rest blive iblandt Israels folk, som vil tilbede og tro Ham. Og han forklarer i vers 11 årsagen til, at Gud har tilladt Israels frafald:

> *Rom, 11: 11.*
> *Jeg spørger nu: Det var dog vel ikke, for at de skulle falde, at de snublede? Nej, langtfra! Men ved deres fald er frelsen kommet til hedningerne, for at de selv derved kunne ægges til skinsyge"*

deres fald betød frelse for os, hvor meget mere vil det så ikke betyde for os, når de omvender sig til Gud? Paulus giver os en klar irettesættelse videre i kapitlet, hvis vi tror, vi er blevet mere end Israel, fordi vi er kommet til tro på Kristus. Han sammenligner Israel med et ægte oliventræ, som vi af bare nåde er blevet indpodet i, og vi skal passe på ikke at hovmode os:(vers 17)

> *"Men om nu nogle af grenene blev brudt af, og du, som hører til et vildt oliventræ, blev indpodet iblandt dem og sammen med dem fik del i oliventræets rod med dens fede saft, så skal du ikke derfor være hovmodig overfor grenene. Men hvis du er hovmodig, så husk på,, at det ikke er dig, der bærer roden, men roden, der bærer dig. Nu vil du vel sige: "Der blev brudt grene af, for at jeg kunne blive indpodet." Vel, de blev brudt af på grund af deres vantro, og du har din plads på grund af din tro. Vær ikke overmodig, men frygt! Thi når Gud ikke har skånet de naturlige grene, så vil Han heller ikke skåne dig!"*

Hele bibelen handler om jødernes historie og fremtid. Gud har udvalgt jøderne som sit ejendomsfolk. Samtidig har Guds kærlighed givet alle andre mennesker på hele jorden en mulighed for at komme ind under de samme løfter og forjættelser, som jødefolket er under,

hvis de vil tro på Guds ord, Jesus Kristus, som kom til jorden for at føre alle ind i Guds nærhed igen, som det var tilfældet i Edens have. Men Gud har ikke ændret sit forhold til jøderne. Han bliver ved at arbejde med dem, til alle Hans løfter til dem går i opfyldelse.
Det er rigtigt, at jøderne var med til at korsfæste Jesus. Men hedningerne hjalp til, og alle er under samme dom og behøver samme nåde fra Gud.

Det er meget vigtigt, at vi forstår, at Israel ikke er forskudt eller forkastet af Gud. Israel har været splittet og spredt ud over hele verden blandt hedningenationerne, men Gud har aldrig forkastet sit folk. Det, at jøderne har været spredt ud over hele jorden, og at Gud i sit ord lover dem, at Han vil samle dem sammen fra øst og vest, syd og nord, er netop et stærkt bevis på Guds kærlighed til dem, og det er det største mirakel, man kan tænke sig, der nu er sket lige for vore øjne. Jøderne er stadig Guds udvalgte folk, og det vil de blive ved med at være.
Vi læste før, at når Gud velsigner andre folkeslag, som tror på Ham, så ønsker Han at vække Israels skinsyge, så de må omvende sig til Ham.
I vor tid, hvor Israel har flere fjender end venner, har mange af dem erkendt, at de i kristenheden, hvor de før så mange onde ting ske imod jøderne, ser de nu en velsignelse. Der er en del ud af de kristne, som elsker Israel og gør alt, hvad de kan for at vise dem Guds kærlighed, og det lægger jøderne mærke til i denne tid. Når de ser denne Guds kærlighed igennem de kristne, vil de begynde at søge Gud.

Det er derfor med sorg, man oplever en anden, meget stor del af mennesker, som bærer kristennavnet, foragte Guds folk, Israel, og de skubber til det læs, der hælder, i stedet for at styrke og hjælpe Guds folk.
I dag er der mange jøder, der køber både Det nye Testamente og Det

gamle Testamente for at undersøge, hvad sandheden er, og mange kommer til tro på Jesus. Ikke alle tør bekende deres tro, men de tror i deres hjerter. Når de tror på Jesus som deres frelser, bliver de født på ny på akkurat samme måde som vi. Gud har givet os alle samme vej til frelse, nemlig ved troen på Jesus Kristus og Golgataværket.
Selv om vi er blevet indpodet i det sande oliventræ på grund af vor tro på Jesus, skal vi altså ikke hovmode os. Gud kan meget let hugge os af igen.

> *Der står i Romerbrevet 11:23-24:*
> *"Men også de andre skal blive indpodet, (jøderne) hvis de ikke bliver i deres vantro. Gud har jo magt til at indpode dem igen. Thi når du blev hugget af det vilde oliventræ, som du af naturen hører til, og imod naturens orden blev indpodet i et ædelt oliventræ, hvor meget snarere skal da ikke de andre indpodes i deres eget oliventræ, som de af naturen hører til."*

Det er kun på grund af vor tro, vi modtager Guds nåde og godhed. Vantro og hovmod fremkalder Guds strenghed.

Gud har ikke fortrudt!
Gud har det store overblik. Når der er blevet så mange hedninger frelst ved troen på Jesus, som Gud ser, der er mulighed for at få frelst, sker der en vending. Dette er vi allerede begyndt at mærke. Tiden nærmer sig, hvor tingene går så hurtigt, at vi næsten ikke kan følge med. Når nådetiden for hedningerne er ved at ebbe ud, arbejder Gud stærkt med sit folk Israel.

> *I Rom. 11:25-29 siger Paulus:*
> *"Jeg vil nemlig ikke, at I skal være uvidende om denne hemmelighed, brødre, for at I ikke skal være kloge i egne tanker, at der er kommet forhærdelse over en del af Israel,*

indtil hedningerne fuldtalligt er gået ind. Og så skal hele Israel frelses, som der står skrevet: Befrieren skal komme fra Zion, han skal fjerne ugudeligheder fra Jakob, og når jeg borttager deres synder, da er dette min pagt med dem: Ses der hen til evangeliet, er de fjender for jeres skyld, men ses der hen til udvælgelsen, er de elskede for fædrenes skyld; thi sine nådegaver og sit kald fortryder Gud ikke." Gud er barmhjertig. Vi var alle ulydige og under forbandelse, men Gud har i sin store nåde frelst os. På samme måde vil Han være barmhjertig mod Israel:

Rom.11: 30-31
"Thi ligesom I forhen var ulydige mod Gud, men nu har fået barmhjertighed som følge af denne ulydighed, således er også disse (jøderne) blevet ulydige, for at også de må få barmhjertighed som følge af den barmhjertighed, der er blevet jer til del."

.

Gud så, at hvis det skulle gå efter menneskers formåen, blev ingen af os frelst, i dag derfor besluttede Gud at lade alle finde nåde og frelse ved tro:

Rom. 11:32-33.
"Thi Gud har indesluttet alle under ulydighed, for at han kunne forbarme sig over alle. O, dyb af rigdom og visdom og indsigt hos Gud! Hvor uransagelige er ikke hans domme, og hvor usporlige hans veje."

På denne måde bliver der til sidst een hjord og een hyrde.
Lad os aldrig tale nedsættende om Israels folk, men overlad til Gud, som dømmer retfærdigt, at tage sig af sit folk.
At jøderne i dag handler, som de gør, er for det første, fordi de er

nødt til at forsvare sig. Hvis ikke de værner om det lille land, de har, vil de store arabernationer tilintetgøre dem og deres land.
For det andet må vi huske på, at jøderne ikke er kristne. De kender ikke Jesu ord om kærligheden, som opfylder alle de andre bud i loven, men at de lever efter Moseloven, der er et dække for deres øjne, så de ikke kan se de kristne principper om kærlighed. I deres gamle love står der om "øje for øje og tand for tand" dvs. at de kan gengælde enhver ond handling imod dem med en anden ond handling.

Læg mærke til, at Israel kun handler, efter at de selv er blevet truet eller angrebet. Man hører ikke om krigshandlinger fra jødernes side mod araberne, med mindre jøderne er blevet angrebet på en eller anden måde. Men bliver de truet, handler de uden tøven.
Vi var indbudt til middag i Knesset sammen med Israels forsvarsminister i 1988, og da sagde han, at Israel er stærkt nok nu til at klare sig i en krig uden hjælp udefra. "Vi er hverken afhængige af Vesten eller bange for Østen. Vi kan vinde en krig
med de våben, vi har. Det land, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud har givet os, det vil vi beholde og kæmpe for. I 40 år har jeg været med at kæmpe for at få Jerusalem tilbage til jøderne. Nu, hvor vi har fået vor hovedstad tilbage, giver vi den ikke fra os igen."
Jøderne regner med, at deres Messias, som pludselig skal komme og hjælpe dem imod deres fjender, er et almindeligt menneske, som er udrustet på en speciel måde til at kunne lede dem i en krig mod deres fjender.
Endnu tror de ikke, at Messias er Guds søn, og at Han vil komme og udrydde deres fjender blot ved at ånde på dem. Men når de ser Ham, vil de i et nu forstå, at Messias er Jesus Kristus, som blev korsfæstet, og de vil alle på een dag omvende sig til Ham og ubetinget tjene og følge Ham. Det bliver en sejrens dag for Guds øjesten!

Det gamle Testamente

Det gamle Testamente er fyldt med løfter til Israels folk om, at de skal opleve Guds velsignelse på en særlig måde. Gud har været meget vred på dem, fordi de er et genstridigt og ulydigt folk, og hårde straffedomme er udtalt over dem. Alle profeterne i den sidste halvdel af Det gamle Testamente taler om Guds frygtelige vrede over Israels børn. Men alle profeterne ender deres vredes profetier med, at Gud vil forbarme sig over sit folk og tilgive dem. Gud vil sende dem en frelser og befrier, Messias, som skal udfri dem af alle deres trængsler.

Kapitel 16

Gud udvælger det ringeste

Man kan undres over, at Gud udvælger et lille land midt på jordens navle og giver det så megen opmærksomhed.
Men når man studerer bibelen, opdager man, at Gud igennem Israels historie vil vise hele verden, at Han elsker os alle. Gennem Israels historie siger Guds ord gang på gang, at Han vil vise, at Han er Herren. Derfor udvælger Han det allermindste og det allerringeste for at vise sin kærlighed og nåde for folkenes øjne. Det skal være en hjælp også for mig og dig, kære læser! Gud vil fortælle dig, hvor højt Han elsker dig, og selv om du føler dig som den ringeste af alle på jorden, så er Gud dog villig til at arbejde med dig, til du bliver til det, Han ønsker, du skal være.
Israels folk har skuffet Gud så meget, at Han for længst burde have opgivet dem, men Han bliver ved at redde og hjælpe dem. Vi kan forarges på Israel og undres over, hvorfor Gud netop har udvalgt dem, som er så hårde og genstridige. Men Gud siger:" Jeg elsker så højt, at jeg vil gøre alt for at få dette folk til at blive det dejligste på

jorden." På samme måde siger Han: "Jeg elsker alle mennesker så højt, at jeg giver mig selv for dem, for at enhver, som tror på mit ord, skal blive frelst!"
Der står et meget specielt ord i Ezekiels bog 16 om, hvordan Guds øjne netop faldt på Israel og tog sig af det:

> *Ezek, 16:4-6*
> *"Og ved din fødsel gik det således til: Da du fødtes, blev din navlestreng ikke skåret over, ej heller blev du tvættet ren med vand eller gnedet i salt eller lagt i svøb.*
> *Ingen så på dig med så megen medynk, at han af medlidenhed gjorde nogen af disse ting for dig, men du henslængtes på marken, den dag du fødtes. Således væmmedes man ved din*
> *sjæl. Men jeg kom forbi, og da jeg så dig sprælle i blod, sagde jeg til dig, som du lå der i blodet: "Du skal leve og vokse som en urt på marken! "*

Dette ord viser Guds medynk med det lille, foragtede land, som ingen bryder sig om. Det viser også dig, som måske føler dig uønsket og mener, at du aldrig skulle være født, da ingen bryder sig om dig, at Gud elsker dig. *"Jeg kom fordi"* siger Gud, og: *"Jeg besluttede, at du skulle leve og vokse op og blive skøn!"*

Der står videre i denne beskrivelse, at Israel voksede til og fandt nåde hos Gud på trods af alle fejl og mangler. Gud gør værket i sine udvalgte. Gud redder, renser og gør fuldkommen!
Fra vers 7 står der et smukt billede på Guds kærlighed:

> *Ezek, 16:7-9.*
> *"Og du voksede, blev stor og trådte ind i din skønheds fylde. Dine bryster blev faste, og dit hår voksede, men du var nøgen og bar. Så kom jeg forbi og så dig! Og se, din tid var*

inde, din elskovstid, og jeg bredte min kappeflig over dig og tilhyllede din blusel, så tilsvor jeg dig troskab og indgtk en pagt med dig, lyder det fra Herren, og du blev min. Så tvættede jeg dig med vand, skyllede blodet af dig og salvede dig med olie"

Sådan er Gud! Han udvælger det, som intet er, for at vise sin kærlighed, almagt og styrke. Han indgik en pagt med Israel, og den pagt viger Han ikke fra. Om så hele verden raser imod det lille land, og det ser ud, som om det skal forgå, så vil Gud stride for sit elskede land, sin øjesten. Han har arbejdet med det og kæmpet for det gennem alle slægter fra Adams tid. Han har opdraget, revset og slået sit elskede folk, som en far tugter sit barn. Han redder, forbinder og læger det gang på gang.

Der står fra vers 10 om, hvordan Gud smykkede og klædte Israel med de skønneste smykker og klæder og gjorde det til et land, som blev kendt af alle for sin dejligheds skyld, men det ringeagtede Herrens frelse og kærlighed og stolede på sin dejlighed og dygtighed i stedet for på Herren. Og dog forbarmer Gud sig igen og igen over sit folk. Han har udvalgt det, og Han vil fuldføre sin vilje med det til et vidnesbyrd for hele verden. Guds kærlighed imod Israel er et kald til os alle om at vende om til Gud og lade Ham få sin vilje også med os.

Gud har besluttet at gøre Israel til sin brud og til ud af alle folkeslag at få et folk, der også skal være som en brud for Hans søn, Jesus Kristus. Nogle kristne tror i dag, at Gud har forskudt Israel og i stedet for valgt kirken som sin eneste brud. Men i sin store nåde mod hedningefolkene får vi lov at komme ind under samme kærlighed som jøderne, så der bliver een hjord og een hyrde. Guds kærlighed er for jøde først og så for hedninger. Gud vil aldrig forskyde sit folk. Vi som hedningefolk er kommet med af bare nåde. Men Guds kærlighed til Israel er den samme som før. Han vil fuldføre sin plan med det.

Der står i Ezekiel 16:60 og 62-63:
"Men jeg vil ihukomme min pagt med dig i din ungdoms dage og oprette en evig pagt med dig. Du skal kende, at jeg er Herren, og du skal komme det i hu med skam og ikke mere kunne åbne din mund, fordi du blues, når jeg tilgiver dig alt, hvad du har gjort, lyder det fra den Herre, Herren!"

Gud vil tilgive Israel alt det onde, det har gjort, for at bevise sin kærlighed. Gud vil tilgive alle hedninger, som vil tage imod Hans tilgivelse!

Ezek. 18:32.
"Thi jeg har ikke lyst til nogens død, lyder det fra den Herre, Herren. Omvend eder derfor, så skal I leve!"

En stor del af Israels folk er blevet dræbte under krige og forfølgelser, men Gud vil hele tiden redde en rest ud af Israel, så de ikke bliver udslettet som folk, og Han vil redde dem. Størstedelen af hedningefolkene vil ikke have noget med Gud at gøre. Men ud af alle folk, stammer og tungemål er der også en rest, som vil omvende sig til Gud, og Han vil frelse og redde dem.

Israel spredtes.
I år 70 efter Kristus blev Israel spredt ud blandt alle folkeslag på jorden. Jerusalem blev hedningers eje. Jesus sad og så ud over Jerusalem og græd over det, fordi Han havde prøvet at samle det og redde det ved Guds mægtige vidnesbyrd gennem sit liv. "Men I vil ikke", sagde Jesus. De ville ikke høre på Jesus, men korsfæstede Ham og vendte Ham ryggen. Guds hårde straf ramte jødefolket. I årenes løb har jødernes fjender gjort Guds straf endnu hårdere. Overalt, hvor jøder har levet, er de blevet forfulgt og ihjelslået, ringeagtet og spottet. Det var ikke Guds vilje, at de skulle mishandles, som de er blevet det. De bødler, som har forværret Guds dom over Israel, skal blive hårdt straffet. Gud alene tilhører magten

til at dømme og straffe.

Israel samles.
I hele Det gamle Testamente har jøder og hedninger gennem årene læst om, at Gud ville forbarme sig og føre jøderne tilbage til deres land igen og give dem Jerusalem som hovedstad. Dette har set umuligt ud igennem hundreder af år. Ingen har troet på det uden jøderne. Hver gang, jøder har mødtes, har de talt tro til hinanden og sagt: "Vi mødes næste år i Jerusalem!" Menneskeligt set var det umuligt, at de nogensinde skulle få deres land igen. Men for Gud er alt muligt. Vi, som lever nu, har været vidner og er vidner til det største under, der er sket for menneskers øjne. Israel har fået deres land igen. I 1948 blev Israel en selvstændig stat, og vi har netop for nylig fejret Israels 40 års fødselsdag!
På een dag fødtes nationen Israel, som Gud havde sagt, det ville ske. De fik Jerusalem tilbage som deres hovedstad, som Gud havde sagt. Gud viser os alle, at Han er Herren. Han viser os det, for at vi skal omvende os til Ham!

> *Ezek. 20:40-41*
> *"Thi på mit hellige bjerg, lyder det fra den Herre, Herren, der skal hele Israels hus i landet tjene mig. Der skal jeg vise dem mit velbehag, og der vil jeg spørge eder efter eders offerydelser og førstegrødegaver, alt, hvad I vil hellige. Ved den liflige duft vil jeg vise eder mit velbehag, når jeg fører eder ud fra folkeslagene og samler eder fra alle de lande, hvor I erspredt, og jeg vil på eder vise mig som den Hellige for folkenes øjne. Og I skal kende, at jeg er Herren."*

.

Kapitel 17.

Guds kærlighed forandres ikke.

Hvis nogen tror, at Guds løfter og Guds kærlighed til Israels folk er forandret, må al tvivl forsvinde, når de i dag ser, at alle de løfter, Gud gav Israel i Det gamle Testamente, går i opfyldelse.

> *Es. 51:3*
> *"Thi Herren trøster Zion, trøster alle dets tomter, han gør dets ørk til Eden, dets ødemark som Herrens have. der skal findes fryd og glæde, lovsang og strengespil."*
> .

Det landområde, der før var som en ørken, begyndte at blomstre, da jøderne vendte hjem. Araberne, som har boet der i århundreder, har ikke gjort noget for at opdyrke det lille land, som de i dag vil give deres liv for at få. Men Guds løfter til jøderne går i opfyldelse. Fra den stund, de satte deres fødder på Israels jord og begyndte med flid at opdyrke landet, har Gud ladet det lykkes for dem. Ørkenen er blevet som Eden. Der dyrkes i Israel de dejligste frugter, som hele verden må erkende er bedre end alle andre frugter i verden.

> *Es, 14:1.*
> *"Thi Herren forbarmer sig over Jakob og udvælger atter Israel. Han lader dem fæste bo i deres eget land, og frem mede skal slutte sig til dem og føjes til Jakobs hus."Es.14:1.*
> *I vers 3 står der:*
> *"På den dag Herren giver dig hvile for din møje og uro og for den hårde trældom, der lagdes på dig."*

Gud forvandler Israels hjerter og deres situation for vore øjne i dag.

Jer. 32:37-40
"Se, jeg vil samle dem fra alle de lande, som jeg har bortstødt dem til i min vrede og harme og i stor fortørnelse, og føre dem hjem til dette sted og lade dem bo trygt. De skal være mit folk, og jeg vil være deres Gud, og jeg vil give dem ét hjerte og een vej, så de frygter mig alle dage, at det må gå dem og deres sønner efter dem vel. Jeg slutter en evig pagt med dem, at jeg ikke vil drage mig tilbage fra dem, men gøre vel imod dem, og min frygt lægger jeg i deres hjerter, så de ikke viger fra mig."

Det gamle Testamente er fyldt med løfter og opmuntrende ord til Israel, og i dag ser vi, at ordene går i opfyldelse. Israel har fået deres eget land. De har fået deres elskede Jerusalem som deres ejendom. Ørkenlandet er blevet som en vandrig have. Fremmede kommer fra hele verden og hjælper dem.
Israel bor trygt, som Herren har lovet. I alle de krige, der har været, har Herren værnet sit folk og reddet dem for hele verdens øjne på uforklarlig vis.
Guds kærlighed vil ses endnu stærkere fremover, når Gud vil herliggøre sit navn på dem og tilintetgøre alle deres fjender.

Gud elsker Jerusalem.

Kapitel 18.

Hvem tilhører Jerusalem?

Det er det store spørgsmål i dag. Medierne giver ofte udtryk for den store uretfærdighed det er, at Israel ikke vil lade araberne få Jerusalem tilbage. På et tidspunkt, da Israel fik hele Jerusalem tilbage som hovedstad, flyttede alle andre lande deres ambassader fra Jerusalem til Tel Aviv for at demonstrere, at de syntes, det var uretfærdigt, at Israel skulle have hele Jerusalem. Man ville være solidariske mod araberne.

Sandheden.

Dr. Ulla Jarvilehto, tidligere finsk parlamentsmedlem, skriver i I.C.E.J.s (International Christian Embassey Jerusalem) hæfte om kristen zionisme og dets bibelske grundlag:
"Er Israels bibelske ret til at besidde det forjættede land i modstrid med historiske rettigheder? Nej, det er ikke!"

Den jødiske nation boede i landet århundreder før, araberne besatte området. Den anti-semitiske propagandalitteratur begynder dets historiske studier fra 600 efter Kristus og ser bevidst bort fra den kendsgerning, at landet meget tidligere havde en vigtig historie. Det jødiske folk havde en blomstrende, uafhængig stat længe før Kristus, hvorimod landet under jødernes adspredelse var forsømt, sparsomt beboet og visse steder lå øde hen. Det blev overtaget af forskellige besættelsesmagter, som efterfulgte hinanden: Romere, Bysantinere, Korsfarere, Arabere, Mamelukkere, Tyrkere og Brittere.
Men aldrig var der en uafhængig palæstinensisk stat, hvorimod den jødiske stat er en ældgammel historisk kendsgerning. Jerusalem har aldrig været en arabisk hovedstad, men den har været, - og er det nu, - Israels hovedstad siden 1000 år før Kristus. Den jødiske kultur blev født i Israel og bragte enestående gaver til hele verden. Ingen arabisk kultur, speciel for Palæstina, har nogensinde eksisteret. Araberne,

som bosatte sig i dette område, har altid betragtet sig som værende en del af et større arabisk folk. Alle de kulturelle og åndelige skatte, som det forjættede land har givet til verden, har været af jødisk oprindelse."
Hun skriver videre noget meget interessant, som vi har brug for at vide i vor tid:
"Dem, der siger, at kun det jødiske folk har fået et land, men araberne er blevet efterladt uden deres del, skulle huske på, at der er mere end 20 arabiske stater og kun 1 jødisk stat i Mellemøsten. Araberne har 13 millioner kvadratkilometer at råde over. De har ingen overbefolkningsproblemer, de har olierigdomme, de har en fælles kultur og et fælles sprog og desuden store områder i Nordafrika og Asien. Landet Israel udgør ikke mere end 1% af det arabiske område. Israel kan ikke opdeles mere, hverken på Vestbredden eller i Golan, uden at Israels sikkerhed bringes i fare. Araberne har ingen moralsk, historisk, juridisk eller politisk ret til at kræve hele Mellemøsten for sig selv."
Lad os tænke på i denne forbindelse, at Israel er et lille, smalt land, som er på størrelse med Jylland. Hvis ikke jøderne kæmper hårdt imod presset udefra til at afgive mere land, bliver de overmandet af fjender.

Vi må endnu engang se på, hvad Guds ord siger.
I 2. Samuels bog 5 står der, at alle Israels stammer kom til David i Hebron og mindede ham om, at Gud havde sagt til ham:

"Du skal vogte mit folk Israel og være hersker over Israel!"

De salvede da David til konge, og det var 1000 år før Kristus.
Her begyndte altså Israels historie som et land med en konge.
David var 30 år dengang, og han herskede i 40 år.
Kong David indtog Jerusalem. Han indtog klippeborgen Zion i Jerusalem og kaldte den Davidsbyen. I vers 10 står der:

"Og David blev mægtigere og mægtigere. Herren, Hærskarers Gud var med ham."

Under kong Davids søn, Salomons, regeringstid, oplevede Israel sin storhedstid, og Salomon byggede templet for Herren i Jerusalem.
Siden oplevede Israel mange krige, plyndring og modgang. Templet blev ødelagt, og mange forskellige riger overtog Jerusalem, men Jerusalem har aldrig på noget tidspunkt været en arabisk hovedstad. Så derfor er det ikke arabernes ret at få del i Guds stad som deres hovedstad. Gud selv siger gang på gang gennem profeterne i Det gamle Testamente, at Jerusalem tilhører Israel.

I Zakarias 8:7-8 står der:
"Så siger Hærskarers Herre: Se, jeg frelser mit folk fra østerleden og vesterleden og fører dem hjem, og de skal bo i Jerusalem og være mit folk, og jeg vil være deres Gud i trofasthed og retfærd."

Jerusalem er Guds hellige stad, som Han har givet jøderne løfte om. Gud har stadfæstet dette ved at hjælpe jøderne i deres kamp for at vende tilbage til deres land og bosætte sig i deres by. Derfor vil jøderne hellere dø end give Jerusalem tilbage til andre folkeslag.
Vor tid, som i bibelen kaldes "de sidste dage", hvor Gud for længe siden lovede jøderne, at de skulle få deres land og hovedstad tilbage, er en meget fantastisk tid. Guds ord går i opfyldelse til punkt og prikke, og det burde få ethvert menneske til at vende om til Herren og bede om, at Hans vilje må ske.

Der står i Mikas bog 4:1-2:
"Og det skal ske i de sidste dage, at Herrens huses bjerg, grundfæstet på bjergenes top, skal løfte sig op over højene. Did skal folkene strømme og talrige folk komme

vandrende: Kom, lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus. Os skal han lære sine veje, så vi kan gå på hans stier. Thi fra Zion udgår åbenbaring, fra Jerusalem Herrens ord."

Alle folkeslag skal en dag komme til at erkende, at Jerusalem er Israels hovedstad, Guds stad, og store og mægtige ting skal ifølge bibelen udgå fra Jerusalem.
Ingen vil nogensinde kunne fordrive Israel fra deres jord igen. der står nemlig i

Amos, 9:14-15:
"Se, dage skal komme, lyder det fra Herren,-- da jeg vender mit folks skæbne. De skal bygge de ødelagte byer og bo deri. De skal plante vingårde og drikke vinen, anlægge haver og spise frugten. Jeg planter dem i deres jord, og de skal aldrig mer rykkes op af deres jord, som jeg gav dem, siger Herren, din Gud."

På et tidspunkt, som ser ud til at ville komme indenfor en kort tid, vil Gud holde rettergang med alle de folk, som ønsker at dele Hans hellige land og folk. I står der om denne store rettergang:

Joel, 3:6.
"Thi se, i de dage og på den tid, når jeg vender Judas og Jerusalems skæbne, samler jeg alle hedningefolk og fører dem ned i Josafats dal. Der vil jeg holde rettergang med dem om mit folk og om min arvelod, Israel, som de spredte blandt folkene. Og de delte mit land, kastede lod om mit folk,---"

Og vers 21-22.
"Herren brøler fra Zion, fra Jerusalem løfter han sin røst. Himmelen og jorden skælver. Men Herren er ly for sit folk

og værn for Israels børn. Og I skal kende, at jeg er Herren eders Gud, som bor på Zion, mit hellige bjerg. Jerusalem skal blive en helligdom, og fremmede (urene) skal ikke mere drage igennem."

Det er bedst at tilhøre Herren, den levende Gud. Mennesker kan protestere og være kloge i egne tanker, de kan sætte sig op imod Guds forordning og kæmpe imod Guds vilje. Men Gud gennemfører sit værk i alle henseender, og specielt sine løfter til Israel om deres land og deres hovedstad, Jerusalem, som Gud kalder sin egen by, hvor Han vil regere ud fra.

Kong David, som var den første konge i Jerusalem, synger i

Salme 122:
"Jeg frydede mig, da de sagde: Vi drager til Herrens hus!" Så står vore fødder da i dine porte, Jerusalem, Jerusalem, bygget som staden, hvor folket samles. Thi didop drager stammerne, Herrens stammer: en vedtægt for Israel om at prise Herrens navn. Thi der står dommersæder, sæder for Davids hus. Bed om Jerusalems fred! Ro finde de, der elsker dig! der råde fred på din mur, tryghed i dine borge."

Vi har før i denne bog hørt om, at Islam ønsker at indtage Jerusalem. Bag om dette er Guds modstander, Djævelen, som ikke ønsker, at Guds løfter til Israel skal opfyldes. Han ved, Messias skal komme igen og herske ud fra Jerusalem. Derfor al denne strid om Guds stad. Muhamedanerne har bygget deres hellige tempel lige i nærheden af, hvor Salomon byggede Guds tempel. Men i Åbenbaringsbogen kapitel 19 læser vi om, at Jesus Kristus vil komme ned fra Himmelen og tilintetgøre den falske profet og alle Djævelens håndlangere. Han vil dræbe dem med sin munds ånde, og de skal kastes i ildsøen.
Der bliver en sidste trængsel og krig engang for Israels folk, og det

bliver forfærdeligt for dem. Der står om denne sidste krig i Zakarias bog 14, denne frygtelige dag, en eneste dag, hvor mange mennesker skal vandre i landflygtighed, men en rest skal levnes i Jerusalem. Og Herren drager ud og strider mod Israels fjender.
"På hin dag står hans fødder på Oliebjerget."

Kapitel 19.

Guds frelsesplan.

Når vi nu har delt Guds ord om Israel og om hedningefolkene, kan vi undres over den kamp, der foregår på jorden for at frelse jøder og hedninger. Vi forstår ikke Guds tanker, men får blot et lille glimt af, hvad Guds vilje er. Guds tanker er højere end vore tanker, og Hans veje er langt højere end vore.
Men Gud viser os nogle principper gennem hele bibelen om, hvad Hans hellige vilje er. Djævelen kæmper imod Guds vilje, men resultatet bliver altid, at Gud fører sit værk igennem, og de mennesker, som vil bøje sig under Guds vilje, frelses og reddes for tid og evighed.
Der står gang på gang i skriften, at Gud er Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Det, der skete i de tre mænds liv, er et forbillede for os og viser os Guds vilje med menneskenes børn.

Abraham.

Abraham troede Gud, som vi har læst, og Gud regnede ham det til retfærdighed. Gud opfyldte sine løfter til Abraham, fordi han troede Gud ubetinget.
Abraham sendte sin tjener ud, da Isak, hans søn, var blevet voksen. Tjeneren skulle finde en brud til Isak. Abrahams tjener fandt efter en lang og begivenhedsrig rejse en skøn brud til Isak. Hun hed Rebekka, og hun havde alle de egenskaber, en brud skal have.
Gud viser os gennem Isak og Rebekka et billede af Hans egen vilje. Gud vil gennem en lang proces lade Helligånden finde en brud til sin søn, Jesus Kristus. Gud ønsker ud af jøder og hedninger at finde et

ydmygt folk, som vil være som Rebekka, som en brud for Jesus.
Abrahams liv viser os Guds vilje med os.

Isak.
Isaks liv og ægteskab viser os også et billede på Guds vilje med os.

Jakob.
Jakobs liv har vi også læst om i denne bog. Jakob var svigefuld og uberegnelig. Men gennem en lang proces fik Gud omdannet ham til en Israel, der, efter at have kæmpet med sig selv og med mennesker og Gud, blev ydmyget og bøjet så meget, at hans svigefulde natur blev forvandlet, så han kunne få et nyt navn, Israel: "Thi du har kæmpet med Gud og mennesker og sejret", betød hans navn.
Også gennem Jakobs liv lærer vi, hvad Guds vilje er med mennesker.

Josef.
Jakob havde en søn, Josef. Når vi læser om hans liv, ser vi et tydeligt billede af Jesus. Også gennem Josefs liv og alt det, han oplevede, lærer vi Guds vilje at kende både om selv, men også om Israels folk.
De principper, Gud viser os i beretningen om Josef, fortæller os, at der er ingen tilfældigheder hos Herren.

I 1. Mosebog 37. står der om, hvorledes Josef levede i sin faders hus. En dag fik han en drøm om, hvordan han skulle blive redskab til at frelse sine brødre. Han fortalte sine brødre om drømmen:

> *1.Mos,37:7-8.*
> *"Se, vi bandt neg ude på marken, og se, mit neg rejste sig op og blev stående, medens eders neg stod rundt omkring og bøjede sig for det! Da sagde hans brødre til ham: "Vil du måske være vor konge eller herske over os? Og de hadede ham endnu mere for hans drømme og hans ord."*

Brødrene var hårde og ville ikke ydmyges så meget, at deres lille broder engang skulle komme til at herske over dem. Deres hjerters tilstand blev åbenbaret.
Senere læser vi, at Josefs drøm havde været profetisk.
Brødrene rasede over Josef, kastede ham i en dyb brønd, solgte ham til udlændinge og troede, at de nu var færdige med Josef.
Men en dag blev der hungersnød i landet.
Josef var gennem mange trængsler i udlandet blevet ført højere og højere op i værdighed. Han var blevet den ledende i Ægyptens rige. Gud havde hjulpet ham og givet ham en visdom fra himmelen, som gjorde, at Josef reddede hele landet fra hungersnød.
Da kom hans brødre til ham og bad om mad. De bøjede sig for ham, som Josef i sin ungdom havde drømt, at de ville gøre. Han var ikke ond imod dem eller vendte dem ryggen. Men han forbarmede sig over dem og reddede dem fra døden.
Vi læser om Josef og hans inderlige kærlighed til sine brødre i

> *1. Mos. 45:4-5:*
> *"Så sagde Josef til sine brødre: "Kom hen til mig!" Og da de kom derhen, sagde Josef: "Jeg er eders broder Josef, som I solgte til Ægypten, men I skal ikke græmme eder eller være forknytte, fordi I solgte mig herhen, thi Gud har sendt mig forud for eder for at opholde liv, for at I kan få efterkommere på jorden, og for at mange hos eder kan reddes og holdes i live."*

Se, hvor dette lærer os Guds frelsesplan gennem Jesus!
Jesus så i sin Faders hus, at Han skulle redde menneskene fra undergang. Han blev født som Guds søn ind i jødefolket som deres broder. Han fortalte dem, at Han var deres broder og at de gennem Ham skulle komme og bøje sig for Gud. Lederne blandt farisæerne, som kendte skrifterne, og som burde vide Guds vilje, blev rasende og solgte Jesus. Han måtte igennem trængsel og mørke, for at også

hedningerne i udlændigheden kunne blive frelste.
Josef blev i Ægypten gift med Asenat, datteren af en ægypter, og i Ægypten blev Josef kaldt Zafenat- Panea, et navn, der kan udlægges som "Verdens frelser".

Vi ser altså:
1) Josef blev forkastet af sine brødre og solgt til Ægypten.
2) Josef gik gennem mange prøvelser for at kunne redde mange.
3) Josef blev accepteret i Ægypten og vandt sig en brud.
4) Josef blev til redning og frelse for sine brødre.
5) Josef vendte tilbage og var sammen med sit folk.
6) Josef anklagede ikke sine brødre. Han græd af kærlighed til dem, og han frelste og reddede dem.

1) Også Jesus blev forkastet af sine brødre, jøderne.
2) Gennem mange lidelser blev Han til frelse for alle troende.
3) I hedningelande er Jesus blevet accepteret og har vundet sig en brud.
4) Jesus har ikke forkastet jøderne, sine brødre. Han elsker dem og Han kom for at frelse og redde dem.
5) Jesus vil vende tilbage og lede sit folk og redde dem fra deres fjender.
6) Jesus anklager ikke sine brødre. Han elsker dem inderligt af hjertet og tilgiver dem.

Sådan er Gud. Sådan må vi som Guds børn være overfor jøderne.
Dette billede gentager sig gennem hele Guds ord..

Moses.
De samme principper gentager sig i Moses` liv.

> *I 2. Mosebog 2 :11-15 læser vi.*
> *"På den tid gik Moses, som imidlertid var blevet voksen, ud*

til sine landsmænd og så på deres trællearbejde. Og han så en ægypter slå en hebræer, en af hans landsmænd, ihjel."

Moses blev rasende over denne uretfærdighed. Hans folk var slaver i Ægypten, og han gik uden betænkning i kamp for at redde sin broder. Moses måtte flygte til et andet land og være der i mange år.

I Midjens land hjalp han en dag præstens syv døtre med at drage vand op af brønden til dem selv og deres kvæg. Han blev budt velkommen i deres faders hus på grund af sin hjælpsomhed, og præsten gav Moses en af sine døtre til ægte.
Her i det fremmede, i Midjens land i ørkenen, fandt Moses sin brud og blev gift og fik afkom.
Men så står der i vers 23, at israelitterne, som stadig var under fangenskab i Ægypten, stønnede og klagede under deres trældom, og "deres skrig over trældommen nåede op til Gud. Da hørte Gud deres jamren, og Gud ihukom sin pagt med Abraham, Isak og Jakob, og Gud så til israelitterne, og Gud kendtes ved dem."
Gud kaldte da Moses til at vende tilbage til sit folk i Ægypten og fri dem ud af deres trængsler. Og Moses gjorde det og blev redskab til sit folks redning og frelse.

Moses blev forkastet, fordi han var i færd med at frelse sine landsmænd.
Han måtte flygte til et andet land, og der fandt han en brud. Han kom tilbage og blev sit folks befrier og leder.

Sådan vil Gud vise os sin kærlighed til Israel også i dag.
Jesus kom for at frelse sine landsmænd. De forkastede Ham.
Han sendte sit evangelium ud til alle hedningenationer, og de tog imod i mange år. Men nu er tiden snart inde, hvor Hans eget folk, Israel vil komme i så stor nød og modgang, at deres skrig og bøn, vil nå ind til Guds hjerte. Når hedningernes tal er fuldt, når Gud har

reddet, hvad reddes kan ud af hedningenationerne, vil Jesus vende tilbage til Israel og befri dem, redde dem fra deres fjender.
Sådan er Abraham, Isak og Jakobs Gud. Det viser Han gennem hele sit hellige ord.

I Romerbrevet 11: 25 siger Paulus:
"Jeg vil nemlig ikke, at I skal være uvidende om denne hemmelighed, brødre! (for at I ikke skal være kloge i egne tanker): at der er kommet forhærdelse over en del af Israel, indtil hedningerne fuldtalligt er gået ind, og så skal hele Israel frelses, som der står skrevet: "Befrieren skal komme fra Zion, han skal fjerne ugudeligheden fra Jakob."

Det er netop det, vi som kristne må forstå i dag: Jesus har fundet sig en brud ud af alle folk, stammer og tungemål. Tallet er snart fuldt, og så vil Israels befrier komme. Vi skal da opleve, at hele Israel bliver frelst, og vi, som er kommet til tro på Jesus, skal sammen med dem prise Gud i tid og evighed.

(Esajas 59:20-21)
"En genløser kommer fra Zion og fjerner frafald i Jakob, lyder det fra Herren. Dette er min pagt med dem, siger Herren: Min Ånd, som er over dig, og mine ord, som jeg har lagt i din mund, skal ikke vige fra din eller dit afkoms eller dit afkoms afkoms mund, siger Herren, fra nu og til evig tid.

En genløser fra Zion kommer og fjerner frafaldet. Det vil sige, at Jesus kommer tilbage med genoprettelse til sit folk, Israel.

Mat,24:42-43
"Våg derfor, thi I ved ikke, hvad dag jeres Herre kommer. Men det skal I vide, at hvis husbonden vidste, i hvilken

nattevagt tyven kom, så ville han våge og ikke finde sig i, at der skete indbrud i hans hus. Derfor vær også I rede, thi Menneskesønnen kommer i den time, I ikke tænker jer."

Kapitel 20.

Vore holdninger.

Det er svært for mange af os i dag at vide, hvilke holdninger, vi skal have til Israel. Vi ser og hører gennem medierne om alle de frygtelige ting, der sker. Man tænker: "Kan jøderne, som er Guds udvalgte folk, gøre som de gør? Kan de være så hårde?"
Da må vi huske, at Israel ikke er en nytestamentlig, kristen nation. Jøderne lever efter Moseloven og de regler, der var for jøder, inden Jesus kom.
Gennem Jesus har vi, som tror på Ham, lært, at alle budene, hele loven er og bliver opfyldt i det ene bud, at vi skal elske hverandre og tilgive hverandre.
Det er kun få jøder, der tror på Jesus og Hans budskab i dag. Der er ligesom et dække for deres øjne.(Læs om det i Rom. 11) De tror på det, de gamle lærte dem:" Øje for øje og tand for tand. Er nogen onde imod dig, så må du gengælde dem med samme ondskab." Hvorimod Jesus lærte, at kærligheden er stærkere end alt og overvinder det onde med det gode.
Vi må også forstå, at Israel forsvarer den lille strimmel land, de har. Det er det eneste fædreland, de har. De har fået dette lille land ved Guds hjælp, og de har ingen steder at flygte hen, når fjenderne trænger dem. De angriber kun, når de bliver truet på livet. Men bliver de truet, så slår de hårdt til. De føler, de har ret til dette.
Vi, som kalder os kristne mennesker eller kristne lande, må forstå dette. Gud tillader, at Israel bliver som en anstødssten for hele

verden, og ud fra vore holdninger og reaktioner overfor Israel vil vi komme til at stå til ansvar indfor Gud.
Vi må ikke tro, at Gud har forandret sin indstilling til Israel. Paulus siger i Rom. 3: 1-4, hvor han før har talt om, at også hedninger, som er blevet omskåret på hjerterne, er en slags jøder, at jøderne trods det har fortrin indfor Gud:

> *"Hvad fortrin har da jøden, eller hvad gavn gør omskærelsen? Meget i alle måder. Først og fremmest det, at de jo har fået Guds ord betroet. Hvad da, om nogle var utro? Mon deres utroskab vil kunne ophæve Guds trofasthed? Nej, langtfra! Gud må stå som sanddru, om så hvert menneske er en løgner!"*

Hvad skal vi da gøre ved det?
Lad Gud tage sig af Israel! Lad Ham, som dømmer retfærdigt, dømme.
Lad Gud gøre med sit folk, som Han vil. Dybest set afspejler nationernes holdninger til Israel deres holdninger til Gud.
Derfor er det vigtigt, vi kender Guds ord og retter vore holdninger ind efter Guds ord. Ellers kan vi uden at tænke over det komme til at kæmpe mod Gud selv. Vi vil da blive dømt sammen med de vantro og Israels modstandere. Som vi har læst, er kampen dybest set mellem Gud og Satan.
Siden syndefaldet har denne kamp vist sig gennem mennesker, som enten er ledet af Satan eller Gud. Hvert menneske må vælge, hvilken side, man vil være på og rette sit liv ind efter:

Satan = Guds modstander
Kain = Abels modstander
Ismael = Isaks modstander
Esau = Jakobs modstander
Farisæerne = Jesu modstandere

Nazismen = Jødernes modstandere
Kommunismen = Guds og Israels modstandere
Islam = Israels modstander
Allah = Guds modstander
Muhammed = Jesu modstander

Dybest set er det de samme kræfter, der kæmper mod hinanden i alle disse og mange flere af de mennesker og ideologier, vi møder. Vi er nødt til at vælge side. Her er det vigtigt, hvis vi vil være på Guds side, at vi ikke lader os bedrage af medierne. Vi må ledes af Guds ord.

Paulus` holdning.
Alle de tolv apostle var jøder, og det var Paulus også. Apostlene blev sendt med evangeliet til jøder først og siden til hedninger. Men Paulus fik et direkte kald til at forkynde evangeliet om Jesus til hedningerne. Derfor fik vi gennem ham evangeliet. Vi må have samme holdning til jøderne, som Paulus lærer os.
Vi læser i Romerbrevet 9:1-5 om, at Paulus havde en stor sorg og en uafladelig kummer i sit hjerte over, at hans eget folk, jøderne, ikke var blevet kristne allesammen:

> *"Thi jeg kunne ønske selv at være bandlyst fra Kristus, om det kunne gavne mine brødre, mine kødelige stammefræn der. De er jo israelitter, dem tilhører barnekårene og herligheden og pagterne og lovgivningen og tempeltjenesten og forjættelserne, dem tilhører fædrene, og fra dem stammer ifølge sin kødelige herkomst Kristus, som er over alle ting, Gud højlovet i evighed! Amen! "*

Paulus var villig til at give sit liv, om det kunne have frelst hans stammefrænder, jøderne.
I Rom. 10:1-2 forklarer Paulus, hvad det er, der er galt med jøderne,

og at han beder inderligt for dem:

> *"Brødre! Jeg ønsker af hjertet og beder til Gud for dem, at de må blive frelst. Thi jeg giver dem det vidnesbyrd, at de er nidkære for Gud, men uden forståelse. De forstår nemlig ikke retfærdigheden fra Gud, men søger at opstille deres egen retfærdighed og har derfor ikke bøjet sig under retfærdigheden fra Gud. Thi Kristus er lovens ophør, så retfærdighed gives enhver, som tror."*

Paulus havde selv været som disse uforstandige jøder, der ikke troede på Kristus, ja, han havde endda gået foran, når det gjaldt at dræbe og udrydde de kristne. Men han fik en åbenbaring af Jesus Kristus på vejen til Damaskus. Kristus mødte ham i et stort lys og med en røst, der forvandlede Pauluses liv, så han i stedet blev en af Jesu mest nidkære efterfølgere.
På samme måde er det med jøderne som med Paulus. I deres uvidenhed og åndelige blindhed tror de, at de gør det rigtige, indtil Gud giver dem en åbenbaring af Kristus. Hvis Gud havde forkastet Israel, ville han ikke længere tage sig af dem. Men Gud har lovet at åbenbare Kristus for dem en dag, når de hedninger er blevet frelst, som Gud ser, vil lade sig frelse.

Lad os derfor gøre de samme ting, som Paulus gjorde:

1. Han havde nød på sit hjerte for dem og ville gerne hjælpe dem.
2. Han bad inderligt for dem, at de måtte blive frelst.
3. Han prøvede at få andre til at bære over med dem.

I dag må vi også have nød for jøderne. I deres uvidenhed har de endnu ikke taget imod Jesus som Messias. De vil ikke tage imod vore prædikener. Men kærligheden er nøglen til deres hjerter. Jesus gav os denne nøgle, som opfylder hele loven. Ingen mennesker kan modstå

kærligheden. Når jøderne i dag, hvor hele verden er imod dem, oplever sand kristenkærlighed, forbavses de. Når de oplever, at der er en skare af oprigtige kristne udover verden, som vil vise dem Kristi gerninger ved at hjælpe, trøste og opmuntre, så græder de af glæde. Det har vi set med vore egne øjne. De hårde ansigter bliver forvandlede, og tårerne løber ned af deres kinder.

> *"Trøst, ja trøst mit folk, så siger eders Gud, tal Jerusalem kærligt til og råb kun til det, at nu er dets strid til ende, dets skyld betalt. Tvefold straf har det fået af Herrens hånd for alle sine synder."*

Lad os trøste dem med den trøst, vi selv er blevet trøstet med!

Vi må bede for jøderne, for Jerusalem og for hele Israel.
Gud rejser i dag en skare af forbedere for Israel over hele verden. Mens nogle kristne vender sig bort fra Israel, og Israel vender sig bort fra nogle kristne, er der en skare af kristne, som går i forbøn for Israel med ny styrke, og en flok ud af jøderne vender sig nu i taknemmelighed til en del af kristenheden.
Der vil opstå et dybere og dybere kærlighedsforhold mellem jøder og kristne, som oprigtigt elsker Herren, og denne kærlighed vil til sidst smelte os sammen til en enhed, som skal fortsætte, når Jesus kommer på Oliebjerget og ind i al evighed.

> *"Bed om Jerusalems fred! Ro finder de, der elsker dig! Der råder fred på din mur, tryghed i dine borge! For brødres og frænders skyld vil jeg ønske dig fred, for Herren, vor Guds hus` skyld vil jeg søge dit bedste:" Salme 122: 6-9.*

Denne holdning må vi have. Når vi beder om fred for Jerusalem, beder vi faktisk indirekte om, at Jesus snart må komme tilbage og skabe sit fredsrige. Når vi beder for Jerusalem, kommer hjælp, ro og

velsignelse ned til os selv.
Vi beder også samtidig om, at de lidelser, som vi ved om, vil komme ind over Israel i endetiden, må blive forkortet, så Guds fuldkomne vilje snart må ske med Hans folk, både jøder og kristne.
Gud vil også gennem denne bog kalde nogle til at blive forbedere for **Israel.**
"Jeg sætter vægtere på dine mure, Jerusalem. Ingen sinde dag eller nat skal de tie. I, som minder Herren, und jer ej ro og lad ham ikke i ro, før han bygger Jerusalem, før han får gjort Jerusalem til pris på jorden."

Skinsyge.
Paulus er villig til at gøre alt for at vinde sit eget folk for evangeliet. Han siger i Romerbrevet 11 mange ting, som viser os, at Gud har Israel under særlig behandling både for deres egen skyld og for at vi, som er hedninger af fødsel, kan blive frelst.

> *"Hvorledes forholder det sig da? Det, Israel søger, har det ikke opnået, men de udvalgte har opnået det. De øvrige derimod blev forhærdede, som der står skrevet:*
> *"Gud har givet dem en sløvhedens ånd, øjne, de ikke kan se med, øren, de ikke kan høre med, indtil den dag i dag." Og David siger:" Lad deres bord blive til snare og til fælde og til anstød og til gengældelse for dem. Lad deres øjne blive formørkede, så de ikke kan se, og bøj altid deres ryg!"*
> *Jeg,(Paulus) spørger nu: Det var dog vel ikke for at de skulle falde, at de snublede?*
> *Nej, langtfra! men ved deres fald er frelsen kommet til hedningerne, for at de selv derved kunne ægges til skinsyge!"*

Gud vil altså igennem den blindhed og sløvhed, Han har sendt ind over jøderne, frelse alle i hele verden, som vil lade sig frelse ved

troen på Jesus, for at vække jødernes skinsyge, når de ser, at Gud velsigner hedningefolkene. Tænk, hvilken nidkærhed Gud har for Israel. Han vil bruge hele verden for at få Israels kærlighed og opmærksomhed!
Når altså Israels fald har bragt så megen velsignelse og rigdom til alle mennesker på hele jorden, hvor meget mere vil det da ikke bringe af velsignelse til hele verdens befolkning den dag, Israel ser og anerkender Jesus Kristus som deres Messias og Herre.
Gud vil gøre dem skinsyge, og Paulus vil gøre dem skinsyge. Paulus siger i vers 13 i samme kapitel til os:

> *"Og til jer, I hedninger, siger jeg: For så vidt jeg nu er hedningeapostel, ærer jeg min tjeneste, om jeg dog kunne ægge dem, der er mit kød og blod, til skinsyge og frelse nogle af dem. Thi hvis deres forkastelse har bragt verden forligelse, hvad vil så deres antagelse bringe andet end liv af døde? Er førstegrøden hellig, så er hele dejen det også. Og er roden hellig, så er grenene det også."*

Derefter fortæller Paulus os, vi under ingen omstændigheder skal hovmode os, fordi vi blev frelst.

Vi kan ud af alt det, vi her har læst, forstå, at Israel er noget særligt for Gud.
Lad os stile efter og bede om, at Israel i dag gennem os må se deres Messias. Vi må aldrig glemme, at vi er frelst af bare nåde.
I Efserbrevet 2: 10 siger Paulus:

> *"Thi hans værk er vi, skabte i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud forud lagde tilrette, for at vi skulle vandre i dem. Kom derfor i hu, at forhen var I, der var født som hedninger og blev kaldt uomskårne af dem, der har navn efter den omskærelse, man med hænder udfører på*

legemet, kom i hu, at I på den tid var uden forbindelse med Kristus, og ude lukkede fra borgerret i Israel og fremmede for forjættelsens pagter, uden håb og uden Gud i verden."

Vi er af bare nåde kommet med ind i Guds store frelsesplan med Israel . Gud har givet os de samme løfter som Israel, hvis vi tror og adlyder Ham.

De kristne forventer deres Messias` komme for anden gang. Jøderne forventer deres Messias for første gang. Guds familie vil blive forenet den dag, Jesus kommer igen. Den dag vil blindheden, som nu dækker jødernes øjne, blive fjernet, og begge parter vil opleve deres rødder. Der vil blive eet stort folk, som er talrigt som sandet ved havets bred.
Endnu er alt dette ikke åbenbaret, men en dag vil det hele stå klart for os. Det bliver en herlig dag. I Johannes Åbenbaring 21 og 22 får vi en ide om, hvad der vil ske. Når det nye Jerusalem
kommer ned fra Himlen, som en brud, der er smykket for sin brudgom, vil byens grundstene bære navnet på Lammets tolv apostle. Da er hele Guds folk, både jøder og hedningekristne blevet eet stort folk, som sammen skal tjene Herren og prise Hans velsignede navn!

GUDS ØJESTEN

I denne bog skriver Peter Madsen om, hvad Bibelen fortæller om ISRAEL som Guds øjesten, og om nogle af årsagerne til, at der sker så meget i Mellemøsten i vor tid.

Det kommer også klart frem gennem bogen, hvilke holdninger vi som kristne bør have til Israel. Bogen forklarer også, at Israel ikke er noget fuldkomment folk, men det er Guds folk, som er på vej til at modtage deres Messias. Israel handler i dag udfra, at de

lever under Moseloven og derudfra kæmper for deres eksistens.

Bogen viser os, at vi ikke bør involvere os i antisemitisme og derved gøre skade på det, som er Guds øjesten. Efter at have læst bogen, vil man forstå, at den, der kæmper imod Israel, kæmper imod Gud selv.

Vi får også gennem bogen indsigt i, at vor kristne tro kommer ud af de samme rødder som jødefolket: Abraham, Isak og Jakob, vore trosfædre, og at frelsen ved troen på Jesus Kristus er kommet til alle hedningefolk gennem jøderne. Dette og meget mere gør, at vi ikke kan have en hvilken som helst holdning til Israel.

Denne bog vil give dig svar på en del af de spørgsmål, der er aktuelle for dig i dit forhold til Israel.

O M S L A G E T

Forsiden tegnet af Karl Søgård

Han fandt det i ørkenlandet,
i ødemarken blandt ørkenens hyl;
Han værnede det med vågent øje
og vogtede det som sit øjesten.
5. Mos, 32:10

ISBN Nr. 87-892-40-08-1